Л. М. Козирчук
С. Л. Гуценко

Це було так !

Біблія і сучасна наука про походження Всесвіту

Л. М. Козирчук
С. Л. Гуценко

Це було так !

Біблія і сучасна наука про походження Всесвіту

Видано з благословення
Святійшого Патріарха Київського
і всієї Руси-України
ФІЛАРЕТА

Козирчук Л. Г., Гуценко С. Л.
Це було так! – Донецький науково-технічний центр. 2005, 65с.

Автори на підставі Священного Писання – Біблії, загальновідомих наукових даних і тверджень філософії всеєдності виклали аргументований аналітичний висновок про появу матерії, енергії, простору, часу, про створення Землі, Всесвіту і людини. Аналогів і альтернативи викладеному про дні творіння немає. Рекомендується для читачів будь-якого віросповідання і роду занять.

Леонід Герасимович Козирчук
Світлана Леонідівна Гуценко

Це було так!
Біблія і сучасна наука про походження Всесвіту

Переклад з російської на українську мову
Патріарха Філарета

ISBN 966-7567-13-3

Шановні читачі!

Книга “Це було так! Біблія і сучасна наука про походження Всесвіту” – надзвичайно актуальна. Протягом десятків і навіть сотень років віра протиставлялася знанню, наука – релігії. Атеїстичний світогляд називався, а часто й дотепер називається науковим, а віра в Бога, і особливо участь людини в церковному житті вважалася ознаками обмеженості, відсталості, неосвіченості. Плід творчої праці Леоніда Козирчука і Світлани Гуценко, а також Святійшого Патріарха Київського і всієї Руси-України Філарета, який переклав цю книгу українською мовою, дасть змогу кожному переконатися, що насправді віра і знання – це два крила, які підносять людину від приземленого до небесного.

Як птах не може літати з одним крилом, так і людина не може жити, користуючись тільки знаннями або тільки вірою. Ця книга дає можливість читачам переконатися в тому, що можна бути науковцем, навіть видатним і всесвітньо відомим, і водночас – глибоко віруючою людиною. Вона розкриє невідомі багатьом сторінки історії, покаже, що насправді наукові відкриття і досягнення люд-

ського розуму мають своїм джерелом не тільки творчий талант людини, але й натхнення благодаті Божої. В ній спростовується один з найголовніших міфів сучасності про те, що життя на Землі і людина, як вінець цього життя, з'явилися самі собою, внаслідок численних випадковостей і збігів обставин.

Ця книга стане в пригоді і віруючим, і невіруючим. Віруючі отримають з неї численні науково доведені підтвердження тих істин, які містяться у Біблії – Слові Божому. Особливо корисною ця книга буде для віруючої молоді, яка в школах і вищих навчальних закладах ще досі отримує під час навчання тільки однобічно атеїстичну інформацію про світ та його закони, про походження і розвиток життя на Землі. Користуючись наведеними авторами численними науковими фактами і доказами, отриманими як у минулі часи, так і під час найновіших досліджень, віруючі матимуть тверде підґрунтя в полеміці з невіруючими, розширять свої знання як в галузі науки, так і в розумінні Божественного Одкровення.

Невіруючі або ті, хто сумнівається, прочитавши цю книгу, зможуть пересвідчитися, що наука і релігія – не супротивники, не антиподи, що справжній науковий світогляд не може розглядатися як противага релігійному, що значна частина так званих "наукових" теорій, якими атеїзм обґрунтовував і обґрунтовує своє існування, насправді дуже близька до міфів і вигадок. Біблія, написана тисячі років тому як Божественне Одкровен-

ня, правдиво описує створення світу і не може суперечити істинній науці.

"Там, де винаходяться неіснуючі істини, закінчується істинна наука". Сподіваємося, що ця книга допоможе кожному читачеві поглибити свої наукові та духовні знання, краще зрозуміти основи релігійного світогляду, переконатися, що наука і релігія – союзники у пізнанні світу видимого.

Редакція

ТАМ, ДЕ ВИНАХОДЯТЬСЯ НЕІСНУЮЧІ ІСТИНИ, ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ІСТИННА НАУКА.

Замість передмови

Я Господь, Який проголошує правду... Тільки у Господа, – будуть говорити про Мене, – правда і сила.

Іс. 45, 19; 24

Майже 3500 років тому від наших днів Бог у Старому Завіті (Див.: Бут. 1, 1–27) відкрив істину про те, що створив світ, усі форми життя на Землі і людину за шість днів.

У 1859 р. від Р.Х. Дарвін у своїй книзі "Походження видів" виклав версію про те, **що всі різноманітні форми життя на Землі з'явилися за багато мільйонів років еволюції спонтанно в процесі некерованого природного відбору. У тому числі і мавпи, від яких походить людина. А Бог створив незначне число форм життя або тільки одну.**

Через 50 років після публікації книги Дарвіна з'явилися **версії Опаріна**, Хелдена, Бернала **про спонтанне, мимовільне зародження життя в океані, у мулистій каламуті лагун з неживої матерії, під дією радіації й електричних розрядів у атмосфері.**

Ще через 50 років після появи цих версій з'явилася **версія Докінса**, в яку він сам не вірив, про зародження життя, також **з неорганічних речовин, у так названому ним "первинному бульйоні"**, яку він виклав у книзі "Егоїстичний ген". У передмові до неї він написав: "Цю книгу слід читати майже так, як коли б це був науково-фантастичний роман". Суміш вищеперелічених марновірних версій є в наші дні основою псевдонаукових припущень про спонтанне зародження життя на Землі з неживої матерії, яка, з непояснимої причини, ожила. Де ж істина?

При запереченні Бога не було, нема і не буде істинного розуміння про появу Всесвіту і життя на Землі. І як можна заперечувати Бога, якщо Він сказав **"Живу Я!..."** (Єз. 18, 3), **"...живий Господь! в істині, суді і правді..."** (Єр. 4, 2). І Він не просто живий, **Він Живе повіки** (Див.: Дан.12, 7), **"...Хто є і був і гряде"** (Одкр.1, 4). А заперечення Бога було і є марновірством, що породило язичництво і переродилося в атеїзм і матеріалізм.

Буття Бога Творця і **Вседержителя – реальність.** Це стверджується не тільки у Священному Писанні, це стверджували і кращі представники науки: Копернік, Галілей, Кеплер, Ньютон, Пастер, Ляйель, Лінней, Ломоносов та інші, яких **Бог осяяв Своїм одкровенням і через яких відкрив людству основні закономірності Всесвіту, природи, мікросвіту.** Ними з великою упевненістю сказане таке:

"О! Великий Господь наш і велика Його могутність і мудрості Його немає меж" (Кеплер) [1*];

“Розумну будову Всесвіту міг створити тільки найвищий Розум” (твердження Ньютона).

“Чим більше я займаюся вивченням природи, тим більш побожно дивуюся ділам Творця” (Пастер).

“При всякому дослідженні ми відкриваємо ясні докази передбачливості і мудрості творчого розуму Бога” (Ляйель).

“Воістину є Бог, великий, вічний, без Якого ніщо не може існувати” (Лінней).

“Тільки напівзнання приводить людей до безбожжя” (Бекон).

На початку XIX століття лауреат Нобелівської премії Планк сказав: **“Релігія і наука ніскільки не виключають одна одну, як це думали раніше і чого бояться багато наших сучасників, навпаки, вони узгоджуються і доповнюють одна одну”** [2*]. Але релігія – це віра людини в божество, а для християн – у Бога, у її духовний зв'язок з Ним через молитви, таїнства Церкви, шанування святинь, інші ритуальні обряди. І слово “релігія”, за твердженням Планка, треба розуміти так: **Біблія – Священне Писання, в якому викладена істина про створення світу і людини, і яке для науки є основою, фундаментом, оскільки воно інспіроване Богом і богонатхненне** (Див.: 2 Тим. 3, 16).

Для правильного розуміння істини світобудови тими, хто не читав Священне Писання, наводимо стихи з 1-ї глави Буття, Першої книги пророка Мойсея, яка була написана майже за 1500 років до Різдва Христового (до Р.Х.).

1. Створення неба і землі; створення людини

На початку створив Бог небо і землю.

2. Земля ж була безвидна і порожня, і темрява була над безоднею; і Дух Божий носився над водою.

3. І сказав Бог: нехай буде світло. І стало світло.

4. І побачив Бог світло, що воно добре, і відокремив Бог світло від темряви.

5. І назвав Бог світло днем, темряву ніччю. І був вечір, і був ранок: день перший.

6. І сказав Бог: нехай буде твердь посеред води, і нехай відділяє вона воду від води. [І стало так.]

7. І створив Бог твердь; і відокремив воду, що під твердю, від води, що над твердю. І стало так.

8. І назвав Бог твердь небом. [І побачив Бог, що це добре.] І був вечір, і був ранок: день другий.

9. І сказав Бог: нехай збереться вода, що під небом, в одне місце, і нехай з'явиться суша. І стало так. [І зібралася вода під небом у свої місця, і з'явилася суша.]

10. І назвав Бог сушу землею, а зібрання вод назвав морями. І побачив Бог, що *це* добре.

11. І сказав Бог: нехай вирощує земля зелень, траву, що сіє насіння за [родом і за подобою *своєю*, і], дерево плідне, що приносить за родом своїм плід, у якому насіння його на землі. І стало так.

12. І виростила земля зелень, траву, що сіє насіння за родом [і за подобою] її, і дерево [плідне], що приносить плід, у якому насіння його за родом його [на землі]. І побачив Бог, що *це* добре.

13. І був вечір, і був ранок: день третій.

14. І сказав Бог: нехай будуть світила на тверді небесній [для освітлення землі] для відокремлення дня від ночі, і для знамень, і часу, і днів, і років;

15. і нехай будуть вони світильниками на тверді

небесній, щоб освітлювати землю. І стало так.

16. І створив Бог два світила великі: світило більше – для управління днем, і світило менше – для управління ніччю, і зорі;

17. і поставив їх Бог на тверді небесній, щоб світити на землю,

18. і управляти днем і ніччю, і відокремлювати світло від темряви. І побачив Бог, що *це* добре.

19. І був вечір, і був ранок: день четвертий.

20. І сказав Бог: нехай породить вода плазунів, душу живу; і птахи нехай полетять над землею, під твердю небесною. [і стало так.]

21. І створив Бог риб великих і всяку душу тварин-плазунів, яких породила вода, за родом їх, і всякого птаха пернатого за родом його. І побачив Бог, що *це* добре.

22. І благословив їх Бог, промовивши: плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте води в морях і птахи нехай розмножуються на землі.

23. І був вечір, і був ранок: день п'ятий.

24. І сказав Бог: нехай родить земля душу живу за родом її, тварин, і плазунів, і звірів земних за родом їх. І стало так.

25. І створив Бог звірів земних за родом їх, і худобу за родом її, і всіх плазунів земних за родом їх. І побачив Бог, що *це* добре.

26. І сказав Бог: створімо людину за образом Нашим [і] за подобою Нашою, і нехай володарює вона над рибами морськими, і над птахами небесними, [і над звірами] і над худобою, і над усією землею, і над усіма плазунами, що повзають по землі.

27. І створив Бог людину за образом Своїм, за образом Божим створив її; чоловіка і жінку створив їх.

Це був шостий день тво́рення, який є днем сотворіння світу. У сьомий же день Бог спочив **"...від усіх**

діл Своїх, які чинив" (Бут.2, 2) шість днів. І спочив тільки на день, тому що Ісус Христос сказав: **"Отець Мій донині робить, і Я роблю"** (Ін. 5, 17).

У кого виникає питання про Бога, тому слід знати, **що Бог є дух** (Див.: Ін.4, 24), **"...Який був, є і гряде"** (Одкр. 4, 8). **Він Отець наш Небесний** (Див.: Ін. 20, 17), **всемогутній** (Див.: Бут. 40, 25) **Вседержитель** (Див.: Іов. 8, 3, 5), **сущий на небесах** (Див.: Мф. 6, 9), **Який живе повіки, тобто вічний** (Див.: Іс. 40, 28), **який має життя в Самому Собі** (Див.: Ін. 5, 26), **образ Якого явив усьому світові Ісус Христос** (Див.: Ін. 14, 9).

У кого виникає питання про світобудову, тому треба звертатися до Священного Писання, де докладно і популярно викладена істина про створення світу, тому що Автор Священного Писання – Бог. А пророки були своєрідними стенографістами. Вони викладали істину або **"...будучи натхненні Духом Святим"** (2 Пет.1, 21), **або за пророчими видіннями** (Див.: Авв. 1, 1; Зах. гл. 1–6). Тобто їхні думки направляв Бог. Або вони писали безпосередньо з Його слів, про що вони говорять **"...І сказав Господь Мойсеєві** (Див.: Вих. гл. 3, 14); **Ісусові, синові Навина** (Див.: Нав. 1, 1); **Іоні** (Див.: Іона. 1, 1). **І промовив Бог усі слова ці, говорячи...** (Вих. 20, 1). **...І було до мене слово Господнє...** (Єр. 1, 4; Єз. 21, 1; Ос. 1, 2; Іоіл. 1, 1; Ам. 1, 3; Авд. 1, 1). А слово Бога нашого **"...є істина" – сказав Ісус Христос** (Ін.17, 17). І великий Галілей стверджував, що **"Священне Писання не може ні в якому разі ні говорити зла, ні помилятися, –**

висловлювання Його (Бога) абсолютні і незаперечно істинні" [3].

Майже за 1500 років до Р.Х. у Старому Завіті Бог відкрив істину, що "**...за шість днів створив Господь небо і землю, море й усе, що в них**" (Вих. 20, 11), тобто усе створив за 144 години і виклав послідовність творіння за днями (Див. стор.3, 4).

У Новому Завіті Він відкрив, що все створив через Сина Свого, тому що сказано: "**Все через Нього сталося, і без Нього ніщо не сталося, що сталося**" (Ін.1, 3). "**Ним створено все, що на небесах і що на землі, видиме і невидиме...**" (Кол.1, 16). Ним "**...і віки (час) створив**" (Євр.1, 2), "**...небеса і простір їх...**" (Іс. 42, 5).

А Син був "**...раніш усього...**" (Кол. 1, 17), тому що через апостола Іоана сказано, що "**На початку було Слово, і Слово було у Бога, і Слово було Бог**". Вираз "на початку" – єврейське "берешит", означає "спершу" або "на початку часу". І "**Слово стало плоттю, і вселилося між нами, повне благодаті й істини**" (Ін.1, 1,14). Тобто **Слово – це Син Божий, Христос у плоті** (Див.: Рим. 1, 3), **який, як і Отець – істинний Бог** (Ін. 5, 20), Який "**...явився в плоті ... вознісся у славі**" (1 Тим.3, 16).

Близько 800 років до Р.Х. Бог відкрив закон збереження матерії, який говорить: "**...через безліч могутності і велику силу у Нього ніщо не вибуває**" (Іс. 40, 26), тому що "**...усе, що чинить Бог, перебуває повік: до того нічого додавати і від того нічого віднімати**" (Див.: Еккл. 3,14). **Цей закон був підтверджений через 2600 років відкриттями Ломоносова, Лавуазьє і Майєра.**

Через пророка Єремію Бог відкрив, що "**...створив землю силою Своєю, утвердив вселенну мудрістю Своєю і розумом Своїм розпростер небеса**" (Єр.10, 12). А через апостолів – відкрив, що **Його слава – це світлова енергія** (Див.: Одкр. 21, 23), **велич сили** (Див.: 2 Кор. 4, 7). Нам так само відкрито, що у Нього "**джерело життя**"(Див.: Пс. 35, 10) **і Він може з каменів створювати людей** (Див.: Мф. 3, 9), і Він джерело інформації, і сили, тому що "**Він сказав** (нехай буде світло, нехай буде твердь), – **і сталося; Він повелів** (нехай виростить земля, нехай зробить вода...), – **і створилося**" (Пс. 32, 9).

Нам також відкрито, що **Бог** не тільки **Творець**, Який за шість днів створив світ, **Він** і **Вседержитель.** І це Він Духом Своїм, Який "**...усе досліджує, і глибини Божі**" (1 Кор. 2, 10), утримує весь створений світ в ідеальному порядку. Тобто не "викривлення простору – часу" керує гравітацією, як необґрунтовано стверджував Ейнштейн, і не ефір заповнює Всесвіт, як помилково припускав Ньютон, а Дух Божий, чим і пояснюється дія на відстані, – actio in distans.

Як сказано у Священному Писанні "**...Хто може вмістити, нехай вмістить**" (Мф. 19, 12).

У нас усе від Бога (Див.: Рим. 11, 36), і науку Бог створив для прогресу людства й утвердження істини Свого творіння, тому що "**...людина не може осягнути діл, які Бог чинить, від початку до кінця**" (Еккл. 3, 11). І коли, з розвитком свідомості людей, настає час, тому що "**Всьому свій час, і час усякої речі під небом**" (Еккл. 3, 1), **Він від-**

криває віруючим у Нього вченим і дослідникам створені закономірності, особливості будови Всесвіту [4], особливі ознаки, властиві представникам флори, фауни [5] і людині, які підтверджують акт творіння. **Наука ж констатує і систематизує їх.** А правильні висновки не робляться, оскільки в керівництві наукою утвердилися люди, не здатні зрозуміти істину світобудови.

Щоб пізнати істину світобудови, необхідно серйозно вивчити Старий і Новий Завіт, пізнати філософію всеєдності, яка свідчить, що **світ є єдність абсолютного духовного начала – Бога, Всесвіту і людини,** і керуватися правилами раціоналістичного методу Декарта. Ці правила складаються з чотирьох вимог. За Декартом, якщо керуватися істинним методом, слід:

допускати як істинні такі положення, які є зрозумілими і виразними, і не можуть викликати ніяких сумнівів у їх істинності;

розділяти кожну складну проблему на окремі проблеми або задачі, що складають її;

методично переходити від відомого і доведеного до невідомого і недоведеного;

не допускати ніяких пропусків у логічних ланках дослідження.

Щоб пізнати істину, слід також уважно і неупереджено спостерігати за тим, що відбувається в природі і Всесвіті, відкинувши принцип експериментів. **Наукові експерименти базуються на відтворюваності досліджень для отримання об'єктивних даних. Але виникнення Всесвіту, життя**

на Землі і людини неможливо відтворити в лабораторних умовах, як неможливо неживі хімічні речовини перетворити на живу істоту. Тому треба визнати встановлений палеонтологією факт, що існуючі види тварин не пройшли ніякої еволюції. І усе, що виходить від сучасних марновірних заперечувачів, антинаукове, тому що є наслідком необґрунтованих припущень.

На доказ істини Священного Писання про створення світу Богом за шість днів ми, автори, будемо наводити загальновідомі дані науки і виходити з таких тверджень:

"Тільки в Господа... правда і сила" (Іс. 45, 24);

"Хто від Бога, той слова Божі слухає... (Ін. 8, 47);

ніщо не може виникнути з нічого, так само як не може виникнути порядок з безладдя;

будь-який наслідок має причину;

світ – це три єдності: матерія, енергія й інформація, які взаємодіють у просторі й часі;

простір і час, створені Богом, – це основні форми існування матерії та енергії, для закономірної координації явищ, що змінюють одне одне, які не можуть існувати поза матерією;

первинна основа матерії – енергія, а первинний вид енергії – світлова;

енергія може бути перетворена в матерію, так само як матерія може бути перетворена в енергію;

в усіх факторах комплексу земних життєвих умов присутня не випадковість, а розумний задум;

для виникнення живих систем потрібна органічна речовина, а для утворення органічної речовини потрібні живі системи;

для утворення білка необхідна ДНК. А для утворення ДНК необхідний білок, декілька видів спеціальних молекул РНК і ферменти, один із яких містить інформацію про ДНК і видає команду на її копіювання. І цей фермент не може існувати без ДНК. Така складна взаємозалежна, чітко налагоджена генетична біохімічна система, що забезпечує життя, спонтанно виникнути в одному місці в один час не могла;

складна біохімічна система відтворення ДНК, РНК і білків у клітині була досконалою із самого початку, **тому що джерело життя у Бога** (Див.: Пс. 35, 10)

випадковості – "рушійна сила" еволюції, що не існувала, не здатні створити, координувати, взаємопов'язувати і контролювати закономірності світобудови;

яйце знесла курка, а курку створив Бог;

закономірності мікросвіту природи і Всесвіту, що забезпечують світову гармонію, – творіння Бога;

все видиме і невидиме – наслідок сили, слави, мудрості і розуму Бога Творця і Вседержителя.

СУЧАСНЕ МАРНОВІРСТВО

Слухайте, глухі, й дивіться, сліпі, щоб бачити. Довго мовчав Я, терпів, стримувався; тепер буду кричати, як та, що народжує, буду руйнувати і поглинати усе.

Іс. 42, 18, 14

Вони – сліпі вожді сліпців: а коли сліпець веде сліпця, то обидва впадуть в яму.

Мф.15, 14

Негідних і бабських байок цурайся, а вправляй себе в побожності.

1 Тим. 4, 7

Історія марновірства

Розум для тих, хто має його, – джерело життя, а вченість нерозумних – глупота.

Притч. 16, 22

У І столітті після Р.Х., майже за 1800 років до видання книги про походження видів, Бог через апостолів відкрив про те, що "**...буде час, коли здорового вчення приймати не будуть, ...і від істини відвернуть слух і навернуться до байок**" (2 Тим. 4, 3, 4), і "**...відступлять деякі від віри, слухаючи духів спокусників і вчення бісівські**" (1 Тим. 4, 1), і "**...з'являться ганьбителі, що діють за своїми нечестивими похотями**" (Іуд. 1, 18). "**І за це пошле їм Бог дію омани, так що вони віритимуть неправді**" (2 Сол. 2, 11). І ці пророцтва збулися, чого все людство свідок.

Хто, крім Бога, міг знати, що через 1859 років після Р.Х. істину творіння замінять бісівські вчення: традиційний дарвінізм, пізніше агресивний "науковий" марксистський атеїзм і матеріалізм, неодарвінізм. І як після цього можна говорити, що Бога немає? Бог допустив ганьбителів, які поводяться за своєю нечестивою хіттю так, щоб, як було сказано в одному з указів Петра Першого: "...дурість кожного видна була", щоб були видимі неуцтво, відсталість, марновірство їхнє. Тому що "**Господу вгодно було, заради правди Своєї, звеличити і прославити закон**" (Іс. 42, 21).

Бісівські вчення мають давні корені і походять від марновірства язичників. Марновірство – це облудна віра. Усі види марновірства є пережитком древніх вірувань, які виникли на основі **невіглаських уявлень** про навколишній світ, про причини явищ, що відбуваються в ньому [6]. Тобто основа марновірства – заперечення Бога як Творця і Вседержителя.

У первісні часи марновірство первісних язичників було засноване на уявленнях про неіснуючі надприродні сили, які, нібито, могли впливати на життя людини. А сучасне марновірство заперечувачів істини творіння ґрунтується на уявленнях про диво випадковостей, які, нібито, з мухи зробили слона.

У древньому світі на зміну марновірству первісних язичників прийшло марновірство наївного атеїзму Фалеса, Геракліта, Анаксимена, Парменіда, які, як і сучасні заперечувачі творіння, вважали, що в основі світу лежить матеріальне начало, світ вічний і все відбувається без божественного втручання.

В античну епоху марновірство атеїзму розцвітало у вченнях Демокрита, Епікура і Лукреція, які, виходячи з атомічних уявлень, вважали, що у світі немає нічого, крім атомів і порожнечі, і рух атомів викликаний природними причинами. Вони бачили причину віри в страху людей перед небесними явищами – громом, блискавкою, сонячними затемненнями і заперечували безсмертя душі. Сучасні заперечувачі творіння пішли далі. Вони стверджують, що душі у людини немає.

Продовженням марновірства атеїстів стали матеріалістичні марновірні погляди Спінози, Бейля, Фейєрбаха, Ламетрі, Дідро і багатьох інших. А на-

прикінці XIX століття з'явилися агресивний атеїзм і матеріалізм марновірних Маркса, Енгельса, Леніна. Облудна віра атеїстів і матеріалістів заперечує існування неіснуючих надприродних сил. Тільки і всього. Але **основа їхнього марновірства**, як і язичників первісних часів – заперечення Бога і **невіглаські уявлення про навколишній світ і про причини явищ, що відбуваються в ньому**. У наші дні ці неуцькі уявлення проповідують прихильники походження видів, які з'явилися наприкінці XIX століття, це сучасні марновірні язичники – прихильники еволюції, заперечувачі, що заперечують істину творіння. Усі ці шанувальники Ваала: атеїсти, матеріалісти, заперечувачі **"...пастирі безглузді..."** (Іс. 56, 11).

Заперечувачі творіння існують з первісних часів. Але завжди в середовищі людському були і є істинно віруючі в Бога, такі, як Сиф, один із синів Адама й Єви, праведний Ной, нащадок Сифа, пророки, апостоли, християни, православне духівництво, богослови, апологети і креаціоністи.

Сучасні заперечники, які звернулися до байок, своїй масовій появі зобов'язані Дарвіну. І це всупереч тому, що сам він не заперечував Бога. Він заявляв: **"Я ніколи не був атеїстом у сенсі заперечення Творця"**. Після того, як він виклав свою версію про походження видів, його запитали: де початок ланцюга розвитку тваринного світу, де перша ланка його, він сказав: **"...вона прикута до Престолу Всевишнього"** [8]. А у висновку про походження видів написав: "Є велич у цьому погляді на життя з його різними силами, споконвіку вкладе-

ними Творцем у незначну кількість форм або тільки в одну" [9]. У книзі "Походження людини" Дарвін писав: "Слід зазначити, що питання про походження ідеї Бога не має нічого спільного з питанням про саме буття Бога – Творця, питанням, на яке найбільші уми людства дали позитивну відповідь" (див. стор. 3.) "На мене справляє враження інше джерело, яке переконує в існуванні Бога і виходить не від почуття, але від розуму. Таке переконання виникає внаслідок надмірних труднощів, і навіть неможливості розглядати безмежний і чудесний всесвіт разом з людиною, яка володіє даром обговорювати минуле і думати про майбутнє, як результат сліпого випадку або необхідності. Коли я над цим розмірковую, я почуваю себе змушеним визнати Першопричину, яка має людський інтелект, і я цілком заслуговую назви теїста, тобто віруючого в Бога". Як бачимо, Дарвін не був повноцінним язичником. Він, можливо, інтуїтивно розумів те, про що сказав Лінн Маргуліс: "Найдрібніша бактерія набагато більше схожа на людину, ніж суміші хімікатів, отримані Стенлі Міллером, адже в бактерії вже є властивості біологічної системи. Тому бактерії простіше перетворитися на людину, ніж суміші амінокислот перетворитися на цю бактерію". Отже, перший крок заперечувачів від марновірства до істини – визнання Бога. Бо біохімічні системи, в тому числі і генетичні, не могли бути спроектовані і створені законами природи або сліпими випадковостями. Вони творіння найбільшого Розуму – Бога Творця.

Наслідки марновірства

Не може дерево добре плоди погані родити, ні дерево погане плоди добрі родити.

Мф. 7, 18

Дослухаючись до вчення про еволюцію, сучасні язичники не бажали і не бажають бачити очевидних доказів передбачливості і мудрості творчого розуму Бога і не визнають у них божественної сили. Класичний приклад – відкриття біохімічного механізму генетичної інформації. А як наслідок безбожництва, у науці процвітали і процвітають наївні псевдонаукові і свідомо облудні версії. Прикладом служать версії про походження Всесвіту (від Канта до Гамова) і версія Геккеля, яка розповідає про те, що ембріон у своєму розвитку повторює еволюційну історію людства. Ця версія, як з'ясувалося, була завідомо фальшивою. Наведені приклади – доказ того, що заперечувачі будь-які домисли, які заперечують творіння, видають за факти. Але не слід забувати, що **істинна наука ніколи не може бути в протиріччі зі словом Божим** (Ломоносов). Бо **"усяка наука, яка не вчить Закону Божого, є безглуздя і буйство"** (Ніл Синайський). А **"мудрість світу цього є безумство перед Богом"** (1 Кор. 3, 19). Але це вище за розуміння сучасних язичників-заперечників, які заперечують, що причина усього видимого і невидимого – сила і слава, мудрість і розум Бога Твор-

ця. І вони істину про розумний задум замінили вірою в чудодійні випадковості, створивши культ поклоніння сліпому випадку. Саме за цей атеїстичний маразм **“Бог дав їм духа нечутливости, очі, які не бачать, і вуха, якими не чують, аж до цього дня”** (Рим. 11, 8).

У наші дні заперечення істини творіння – широко розповсюджена омана. Заперечники, самі того не розуміючи, є наївними марновірними язичниками, тому що марновірним є не тільки той, хто боїться, що йому дорогу перейде чорний кіт, а всі, у кого невіглаські уявлення про навколишній світ і про причини явищ, що відбуваються в ньому. Тобто це є всі заперечувачі Бога. Це наслідок того, що в науці з'явилися хулителі, які чинять за своєю нечестивою хіттю, які відвернули слух від істини Священного Писання, відступили від віри і звернулися до байок. І вже четверте покоління людей виховується на вченні про динозаврів і мавп. Уже майже 150 років еволюція підноситься як реальність. Цьому сприяли і “науковий” марксистський атеїзм і матеріалізм, які взяли на себе роль її пропагандистів. На доказ еволюції будь-які вимисли видавалися і видаються як аксіоми, будь-які версії – як установлені факти. Боротьба проти віри в Бога була державною політикою. І наука стала політизованою. Державна політика безбожництва і сучасне марновірство в науці зрослися, як сіамські близнюки. Але **“...ті, що сплелися між собою, як терня, і напилися, як п'яниці, вони пожерті будуть зовсім, як суха солома”** (Наум. 1, 10), і

“...земля наповниться пізнанням слави Господа, як води наповнюють море” (Авв. 2, 14). Одні представники науки прийняли версію еволюції як належне, тому що були виховані в дусі заперечення вищого Розуму, який творить світову гармонію, інші – прагнучи “вибитися в люди”. “Основна маса професіоналів пристала до еволюції зі страху, що їх не будуть визнавати серйозними вченими і виключать із серйозних академічних кіл. Вчені, які завжди пишалися своєю об’єктивністю, стали жертвами того упередженого, вузьколобого мислення, яке здавна ненавиділи” [10]. Сучасне марновірство призвело до занепаду духовності взагалі і до духовної деградації тієї частини працівників науки, які проповідують заперечення. Сучасні язичники-заперечники найчисленніші за всю історію марновірства і найубогіші.

Слід зазначити, що версію Дарвіна про походження видів із примітивних організмів, які упродовж незліченних сотень мільйонів років, яких не існувало, від випадку до випадку ускладнювалися і спеціалізувалися у бік створення з інфузорії туфельки ковбоя в капелюсі, у наші дні заперечують не тільки креаціоністи й апологети, але і переконані в минулому еволюціоністи. Щоб виправдати свою язичницьку оману, сучасні “вчені” заперечники ввели наївні поняття про макрострибки, мікромутації (переривчаста рівновага), атавізми, рудименти й інше марення.

При цьому автори, які захищають домисли про те, що на початку була “мавполюдина”, яку пра-

ця перетворила на людину розумну, стверджують, що релігія заперечує науку. Треба врешті-решт зрозуміти, що наука і релігія не мають і найменшого відношення одне до одного. Релігія взагалі – це ритуальні обряди: танці шаманів, танці жерців, молитовні ритуали, жертвоприношення тощо. Для християн – це ритуальні обряди духовного зв'язку з Богом. І згадувати поруч слова "релігія" і "наука" безграмотно, чого багато хто не розуміє. Це, як висловився Булгаков: чай пити і комунальна лазня. Посилатися слід не на релігію, а на Священне Писання – Біблію, і все стане на своє місце. **Священне Писання не заперечує науку, не веде до заперечення жодного її відкриття. І розбіжностей зі Священним Писанням тих, хто стоїть ще біля керівництва наукою, всього два: виникнення Всесвіту і життя на Землі.**

Наївні версії про походження Всесвіту від Канта до Гамова – це дитячі казки. Їх основа – півняча логіка: прокукурікав, а там хоч і не розвиднюйся. І вони вважалися науковими гіпотезами. Початок усіх цих "гіпотез" воістину казковий: давним-давно, мільярди років тому, без причини, звідки невідомо, з чого невідомо, для кого і для чого незрозуміло:

з'явилася хмара холодних порошинок (Кант, 1755 р.);

з'явилася газова туманність, яка спочатку була в розплавленому стані (Лаплас, 1796 р.);

засяяло Сонце, і навколо нього затанцювала величезна холодна газопилова хмара (Шмідт, 1932 р.);

і раптом вибухнула (Гамов,1946 г.), **і з'явилися галактики і квазари.**

У заперечувачів вибух супер незрозуміло чого, що з'явилося невідомо звідкіля – володар унікальних надприродних здібностей. Прикладом абсурдності заперечувальних поглядів є таке припущення: **"Нам уявляється більш імовірним, що матерія в той дозірковий час була у вигляді гігантського планкеона (суперадрона). Однак ми нічого не можемо сьогодні сказати про те, що він собою являв, але він вибухнув. Вчені думають, що енергія частин, які прореагували, розштовхала його шматки в різні боки. Першими кинулися, обганяючи все, розносячи звістку про гігантський вибух, потоки фотонів, нейтрино і гравітонів. А за цими потоками променів ринули різноманітні матеріальні утворення, в тому числі і галактики"** (Шкловський). Марення сивої кобили (є таке висловлювання у слов'ян). Навіть великий фантаст Жуль Верн до такого не додумався. А "вчені" додумалися, впавши у марновірство і ставши сучасними язичниками, основою віри яких є віра в щось жахливо незрозуміле. Але сучасні язичники за розумовим розвитком "вищі" від древніх. Ті поклонялися хоча б тому, що було в дійсності: Сонцю, Місяцю, грому, блискавкам, і робили собі ідолів. Сучасні ж язичники поклоняються тому, чого взагалі не було: суперадрону, "первісному бульйону", сліпим випадковостям. Й ідоли в них не з дерева, золота, срібла, а у вигляді опудал мавп і динозаврів. Основа їхнього ідолопоклонства – на-

івні утриманські припущення без розумних пояснень появи матерії, гравітації, часу, усього комплексу факторів, які забезпечують життя на Землі. У них все побудовано на "істині" коров'ячого молока. Колись в одному з дитячих садків Донецька вихователь на заняттях з кмітливості запитала в дітей: "Звідки береться молоко?" Дівчинка, якій було років з три, відкрила "істину": "Бабуся з магазину приносить".

Доказом вибуху, що не існував, суперадрона, що не існував, стали вважати червоний зсув у спектрі далеких галактик, відкритий Хабблом, який дійшов висновку, що наш Всесвіт розширюється. А Фрідман висунув припущення про разбігання небесних тіл і про наступне їх стиснення до первинного суперадрона, після чого буде новий вибух, створення нового Всесвіту, нової Землі, нового життя на ній, нової "мавполюдини". Потім все повториться спочатку. І так до нескінченності нескінченні мільярди мільярдів років. Тобто Всесвіт як гармоніка, яку розтягує і стискає веселий гармоніст. Слід зрозуміти, що закономірності, які діють в умовах Землі, у тому числі й ефект Доплера, не можна застосувати до умов сонячної системи, про що свідчить її фантастичний устрій. І тим більше до умов і масштабів Всесвіту, як вони не можуть бути застосовані у світі молекул і атомів. Навіть у одних і тих же земних умовах, але в різному середовищі, з'являються не тотожні закономірності, що помітив один з корінних жителів Крайньої Півночі. Якщо цеглину, що має прямо-

кутну форму, кинути в трясовину болота, цеглина витискує в трясовині прямокутник. А якщо ж кинути в море – від неї кола підуть.

У міжзоряному просторі галактик світлові промені, на відміну від звуку паровозного гудка на Землі, розсіюються і поглинаються при проходженні через хмари і туманності космічного пилу і газів. Їх траєкторії відхиляються магнітними силовими лініями і силою тяжіння небесних тіл. Але не ці фактори є причиною червоного зміщення. **Червоне зміщення – результат впливу колосальних потоків енергії, випромінюваної у вигляді світла і радіохвиль далекими небесними об'єктами – надзірками, відкритими в 1963 році радянськими, і майже одночасно американськими вченими. Чим більша їх енергія, тим більше червоне зміщення, а не швидкість розбігання зірок, "...бо Він заснував Вселенну; вона не похитнеться"** (1 Пар. 16, 30).

Іншим **аргументом на користь Великого вибуху була теорія фонового випромінювання. Дослідження фонового космічного мікрохвильового випромінювання з використанням супутників НАСА показали, що фонове випромінювання рівномірне і постійне у всіх напрямках. Тобто фонове випромінювання не є відлунням припущеного вибуху припущеного суперадрона. Отже, у небесних тіл немає причин віддалятися від Землі. І чому від Землі?** Невже вона знову, як вважали до Коперніка, центр, але вже не сонячної системи, а Всесвіту. Постає запитання, від якої точки розширю-

ється Всесвіт і віддаляються галактики, газопилові туманності, атоми водню, чорні діри. Припущення Хаббла помилкове. У свій час Ейнштейн висунув гіпотезу про те, що Всесвіт – стаціонарний, кінечний за масою й обсягом, але безмежний. Нижче буде наведене свідчення, що існує безмежний вічний Всесвіт, в якому Бог, у межах простору і часу, створив стаціонарний Всесвіт, кінечний за масою й обсягом, у якому небесні тіла, галактики, метагалактики, їх скупчення рухаються тими орбітами, на які поставив їх Бог. Тому що **"...усе, що чинить Бог, перебуває повік"** (Еккл. 3, 14).

Вік Землі і Всесвіту заперечувачі прийняли інтуїтивно, виходячи з тривалості часу, який начебто необхідний для їх утворення і припущеного самозачаття найпростішої клітини, її розвитку і перетворення на мавноподібну людину. Різні автори визначають вік Всесвіту від 8 до 20 мільярдів років, а Землі – від 4,5 до 6 мільярдів років. Припущення про вік скельних порід, проголошене Хіттоном і Ляйелем близько 200 років тому, ґрунтувалося на тому, що осадкові шари формувалися повільно, протягом мільйонів років. Але осадкові шари делювія утворилися в період потопу менш ніж за рік. Французький геолог Пенк, без будь-якого обґрунтування (від ліхтаря), припустив, що вюрмський льодовик, якого не існувало, розтанув за 100 000 років, а палеоліт тривав 500 000 років. До речі, треба зауважити, що у язичників-заперечувачів льодовики, яких не існувало, "сповзали" угору, від полюсів до екватора. Безпідставні й їхні

припущення про утворення вугілля, нафти, газу за мільйони років. За відповідних умов вугілля можна одержати за 20 хвилин. Дослідники-язичники з НАСА визначили, що Всесвіту 13,7 мільярда років і в його складі 73 відсотки загадкової "темної енергії", "антигравітації", яка спонукає Всесвіт безупинно розширюватися, розпорошуватися й охолоджуватися... аж до повного зникнення. Маячня.

У наші дні начебто є методи визначення віку неорганічних речовин і органіки. Є, але вони дають такі суперечливі показники, що використовувати їх практично безглуздо, якщо не приховувати малі величини і випинати ті, що виправдовують еволюцію. Так, наприклад, за методом "калій-аргон" породам, які утворилися від недавніх вивержень, був установлений вік 22 мільйони років. За методом "вуглець-14" живим равликам виявилося... 27 000 років! Один і той самий зразок породи, доставлений з Місяця, при датуванні за методом "уран-торій-свинець" мав вік від 5,4 мільярда років до 28,1 мільярда років. Тобто майже в півтора раза більше за максимальний передбачуваний заперечувачами вік Всесвіту.

Вважалося, що період напіврозпаду радія й урану не залежить від фізичних впливів на ці метали і від умов, у яких вони знаходяться. **Але уже встановлено, що на інтенсивність розпаду їх ядер впливає буквально все: стан, в якому перебувають уран або радій; якої сили магнетизм або гравітація їх оточує; температура, тиск, хімічний склад атмосфери й інші фактори.**

За хронологією православної Церкви, від створення світу до Різдва Христового 5508 років за юліанським літочисленням. Сонце і Всесвіт Бог створив на кілька днів раніше, ніж людину. Отже, людина практично ровесник Сонця і Всесвіту, і людству в рік Різдва Христового було 5508 років. **Астрофізик доктор Діон Едді ще у 1978 році заявив, що вік Сонця 4,5 мільярда років. "Але тепер, коли отримані нові несподівані результати, можна вважати, що йому близько 6000 років. У астрономів немає доказів, щоб спростувати це"** [11].

Уже багатьом стало зрозумілим, що ні природний відбір, ні мутації не ведуть до поступального розвитку організмів і до створення нових видів. Природний відбір – це процес природної загибелі слабких організмів.

Намагаючись реанімувати версію Дарвіна про походження видів, **неодарвіністи проголосили, що поява більш довершених організмів відбувалася завдяки мутації генетичної системи. Але в генетичній системі існує захисний механізм, який запобігає помилці при його копіюванні. Тому мутації відсутні або вкрай рідкісні.** І якщо мутації "зламують" захисний механізм, це веде до викривлення інформації, появі мутантів або загибелі організму. Однією з причин мутації неодарвіністи вважають періодичне підвищення рівня радіації. Воістину симптом безбожництва викликав у них потьмарення розуму. Але вони мають можливість довести свою маячню, перевіривши радіацію на собі в межах Чорнобильської АЕС, щоб встановити опти-

мальну дозу опромінення, яка сприяє "корисній" мутації. І якщо в процесі опромінення вони установлять сприятливий вплив радіації, тобто хто-небудь з них підніметься на сходинку вище у розумовому розвитку, то прийом чорнобильських "ванн" можна буде рекомендувати в маси. А поки не зафіксовано жодної корисної мутації. Мутації не свідчать на користь еволюції, а підтверджують акт творіння. Існує як мінімум півтора десятка теоретичних моделей еволюції. Але вони непереконливі і неприйнятні з погляду серйозних вчених. Тому серйозно сприймати еволюцію в наші дні несерйозно. Бо "наявний крайній парадокс, що книга, яка прославилася своїм поясненням походження видів, у дійсності не містить нічого подібного" [12].

Ранні шанувальники нездорової фантазії Дарвіна, як і він, не знали про гени, ДНК, ферменти, які мислять, відкриття молекулярної біології, генетику, біохімію, так само, як не знали Арістотель і Птолемей про відкриття Коперніка. **Вони не мали поняття про те, що будь-яка клітина, від найпростішої, дуже складна програмово-керована біохімічна система, яка несе спадкоємну інформацію. Без сумніву, знаючи те, що знаємо ми сьогодні, вони, можливо, відмовилися б від своїх наївних язичницьких припущень.** Заперечення ж творіння сучасними язичниками-заперечувачами подібне до спротиву тих невігласів, які боролися проти геліоцентричної системи Коперніка і відкриттів Галілея. Атеїстичний фанатизм безбожництва виробив у них стійку розумову патологію

і змушує їх не просто ігнорувати відкриття науки, які підтверджують творіння, але і використовувати неправду, підробки, перекручування фактів. Так, Дарвін вважав одним з головних доказів на користь еволюції фальшиве припущення про рекапітуляцію, яку "розвинув" Геккель, його сучасник, який згодом визнав, що навмисно змінював і підтасовував дані. І це у заперечувачів від науки не поодинокий випадок, коли поверхові, безграмотні твердження приймалися без критичного розгляду. Для них головне, щоб вони заперечували творіння.

Були антропологи, які знайдені черепи, кістки мавп видавали за рештки мавподібної людини, нашого "попередника". Але всі ці сенсаційні "відкриття" виявилися неправдою. Останки "попередників" належали або мавпам, або древній людині [13]: неандертальцю або кроманьйонцю, нащадкам Каїна й Авеля. Створювалися і підробки. Так, щелепу пильдаунської "людини", щоб надати їй древнього вигляду, пофарбували двохромокислим калієм, а зуби підпиляли, щоб додати щелепі деякої схожості з людською. А в дійсності це була щелепа мавпи. Існував портрет мавподібної істоти, "предка" людини, який був складений на підставі "свідчення" – тільки одного зуба, який, як виявилося пізніше, належав вимерлому виду свиней. Цікава "історія" еволюції. 125 мільйонів років тому з найпростіших організмів з'явилися динозаври, які вимерли через 60 мільйонів років. Але залишилася пацюкоподібна істота – плезіодапіс, від якого

походить все різноманіття мавп. Так стверджує Коне, який побудував генеалогічне древо людини.

Гігантські динозаври і мільйони років вставлені в еволюцію для солідності, а "мавполюди" – для більшої переконливості.

Дехто намагається Священне Писання підтасувати під еволюційну маячню. Говорять, що в Бога вірують, а самі Богу не вірять, що за шість днів створив Господь видиме і невидиме. Тобто **"Вони говорять, що знають Бога; а ділами відрікаються"** (Тит. 1, 16). До таких звернені слова Ісуса Христа, Який сказав: **"Як ви можете вірувати, коли приймаєте славу один від одного, а слави, яка від Єдиного Бога, не шукаєте?"** (Ін. 5, 44). І Апостол Павло доповнив: **"Не можете пити чашу Господню і чашу бісівську; не можете бути учасниками трапези Господньої і трапези бісівської"** (1 Кор. 10, 21).

Не встояли проти еволюційної маячні і католицькі єпископи. У новій католицькій енциклопедії (том V, с. 694) стверджується: "Загальна еволюція, і навіть еволюція людського організму, є, очевидно, найправдоподібнішим науковим поясненням походження" [14]. А вища рада католицької Церкви з дванадцяти її членів одностайно дійшла такого висновку: "Ми переконані, що величезна кількість доказів безперечно дозволяє прийняти концепцію еволюції стосовно людей та інших приматів" [15]. Отже, люди, у їхньому розумінні, примати. Воістину Бог **"...закрив очі їхні, щоб не бачили, і серця їхні, щоб не розуміли"** (Іс. 6, 9–10). Вони у

своєму безбожництві оглухли, осліпли і "забули", що Бог створив людину за образом Своїм, за образом Божим створив її; чоловіка і жінку створив їх. У заперечувачів-язичників немає жодного доказу, яким би підтвердилося, що світ – це не наслідок акту творіння і що причина цього наслідку – не сила і слава, мудрість і розум всемогутнього Бога Творця і Вседержителя. Вони, як потопаючий, який хапається за соломину, хапаються за усе, що потрапляє під руку, не нехтують підробками, оперують непродуманими версіями, позбавленими логічного зв'язку з уже загальновідомими фактами. І повторимо: це тому, що **"Бог дав їм духа нечутливості, очі, якими не бачать, вуха, якими не чують, аж до цього дня"** (Рим. 11, 8). Про плоди марновірства в Апостола Павла сказано таке:

А оскільки вони, пізнавши Бога, не прославили Його як Бога, і не подякували, а заметушились в своїх мудруваннях, і затьмарилося нерозумне їхнє серце:

Називаючи себе мудрими, збожеволіли.

І славу нетлінного Бога змінили на подобу образу тлінної людини, і птахам, і чотириногих, і гадів, – тому й віддав їх Бог у похотях сердець їхніх нечистоту, щоб вони самі сквернили свої тіла.

Вони замінили істину Божу неправдою і поклонялися, і служили тварі замість Творця, Який благословенний повіки, амінь.

За це і віддав їх Бог ганебним пристрастям: жінки їхні замінили природне єднання на протиприродне;

Так само і чоловіки, облишивши природне єд-

нання з жіночою статтю, розпалювалися похіттю своєю один на одного, чоловіки на чоловіках сором чинячи, одержуючи в собі самих належну відплату за свій блуд.

А що вони не вважали за потрібне мати Бога в розумі, то Бог віддав їх перекрученому розумові – чинити неподобства,

Так що вони сповнені всякої неправди, блуду, лукавства, користолюбства, злості, сповнені заздрості, вбивства, чвар, лестощів, лихих звичаїв.

Обмовники, наклепники, богоненависники, кривдники, самохвали, гордовиті, винахідливі на зло, непокірні батькам, безрозсудні, непримиренні, нелюбовні, клятвопорушні, немилостиві.

Вони знають праведний суд Божий, що хто чинить так, вартий смерті; однак не тільки самі таке роблять, але й тим, що роблять, сприяють (Рим. 1, 21–32).

Сучасне марновірство – наслідок заперечення Бога і незнання Священного Писання. Повіримо Ґете, який сказав: **“Сувора природність Старого Завіту і ніжна відвертість Нового приваблювали мене.... Я особисто любив і цінував Біблію, тому що майже їй одній був зобов’язаний своїм моральним вихованням. І викладені в ній факти, вчення, притчі і символи, — все справило на мене глибоке враження й тим, й іншим чином діяло на мене. Тому несправедливі нападки на Біблію, які спотворюють зміст, викликали в мені відразу”.**

“Хто втратив свого Бога, той знову знайде Його в цій книзі, а хто ніколи не знав Його, на нього повіє з неї подихом Божественного слова” (Гейне).

“Треба бути сліпим, щоб не бути засліпленим картиною природи, треба бути дурним, щоб не визнавати її Творця, треба бути божевільним, щоб перед Ним не схилитися” (Вольтер).

Слід зрозуміти, що істинна наука – це та, яку Бог створив через Коперніка, Галілея, Кеплера, Ньютона, тобто через істинно віруючих у Нього християн. А те, що підносили і підносять як науку заперечувачі Бога, за світськими поняттями – просто шарлатанство, а за біблійними – біснування. Під ці поняття підпадає і астрологія, яку зводять у ранг науки. Вдумайтеся в гороскопи. Риба – хлопчик і столітній довгожитель, дівчинка і хвора бабуся, шахтар і міністр, доярка і бізнесмен; і усім їм за прогнозом – удача на торгах товарної біржі, а після дощику в четвер – везіння в любовних справах. Лікар середньовіччя Нострадамус, якого вважають знаменитим астрологом, заперечував астрологію. Він стверджував, що за астрологами стоять невігласи і варвари. А святий Іоан Золотоустий сказав: “Що значить ворожіння по зірках? Не що інше, як неправда і плутанина, при якій усе відбувається навмання і не тільки на око, але і безглуздо”. Астрологи насаджують думку, що зірки впливають на настрій людини, підштовхують її на подвиги і підлоти, сприяють у справах і коханні, тобто керують людиною та її вчинками. Але в такому випадку на суд Божий повинна стати не людина, а зірки. Істинна наука повинна спиратися на філософію всеєдності – єдність Бога, Всесвіту і людини. Сучасне марновірс-

тво породило псевдонаукові уявлення про походження Всесвіту і людини, тому що воно виходить з необґрунтованих припущень, які базуються на випадковостях. Так! Неорганічні молекули можуть утворитися в результаті хімічної взаємодії. Але біомолекули – не можуть. Вони мають складну будову, де кожен білок необхідний у складі цілого. І виникнути спонтанно і тим більше одночасно не могли. Вони – творіння Бога.

ШІСТЬ ДНІВ ТВОРІННЯ

Ваші ж очі блаженні, бо бачать, і вуха ваші, бо чують. Бо істинно кажу вам, що багато хто з пророків і праведників бажали бачити те, що ви бачите, і не бачили, і чути те, що ви чуєте, і не чули.

Мф.13, 16–17

Перше і головне пізнання знаходиться в розумінні, що існує Бог, від Якого залежать усі речі.

Декарт

Не буває безсилим у Бога ніяке слово.

Лк. 1, 37

Творіння на початку

Я Бог, і немає іншого Бога, і немає подібного до Мене... І усе, що Мені вгодно, Я зроблю.

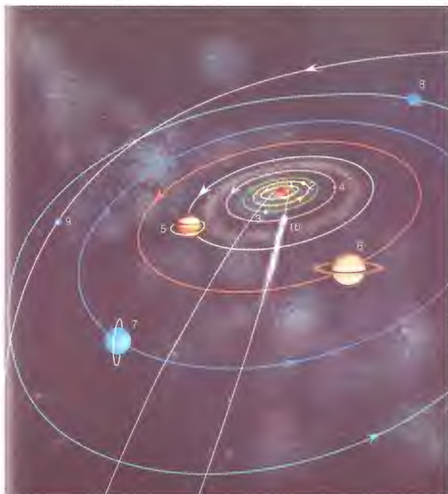
Іс. 46, 9 –10

"На початку створив Бог небо і землю".

Слово "створив" – єврейське "бара", означає "зробив з нічого". Тобто створені на початку небо і земля не матеріального походження.

У Новому Завіті є стих, у якому сказано, що Бог багаторазово і різноманітно говорив отцям через пророків (Див.: Євр.1, 1). Тобто Бог у розмовах із пророками використовував образні й різноманітні слова і вислови, які у різних стихах Писання мають не тотожне поняття. Наприклад, словом "небо" названа і твердь небесна, і вічний і стаціонарний Всесвіт, і світ ангелів. І це не тому, що мова древнього світу була бідна на слова, а тому, що від пророка Мойсея і до введення загальновживаних наукових висловів була пустеля більш ніж у 3000 років. І небо, яке Господь Бог створив на початку, тобто у вічності, з нічого – це невидимий духовний світ – ангели, а не те небо, що над нами.

Ангели – це безтілесні безсмертні духи, обдаровані розумом, волею, могутністю; вони володіють надприродними здібностями миттєво переміщатися у Всесвіті на будь-які відстані, бути в

Сучасна модель будови Сонячної системи:

1 - Меркурій (найближчий до Сонця),
2 - Венера,
3 - Земля,
4 - Марс,
5 - Юпітер,
6 - Сатурн,
7 - Уран,
8 - Нептун,
9 - Плутон,
10 - комета.

Система світу Тіхо Браге.
Ілюстрація з «Небесного атласу»
А Целаріуса Амстердам 1798 р.

Система світу Н Коперника
Гравюра XVIII ст

Системи світу Тіхо Браге та Н. Коперніка

М.В. Ломоносов

Оптико-механічний демонстраційний апарат «Планетарій»

потрібному місці в потрібний час; проникати всюди крізь будь-які перешкоди з волі Творця. Одні з них були створені для того, щоб вічно славити Бога і виконувати Його волю. Інші – ангели-охоронителі – наставляти людину на добрі справи, утримувати від гріха і беззаконня [16].

Земля ж, створена на початку, у вічності з нічого, **"...була безвидна і порожня, і темрява була над безоднею; і Дух Божий носився над водою"**. Що це означає?

Безвидна і порожня земля – це образний вислів, який містить поняття про первинну матерію.

Слово "безодня" – образне слово й означає "нескінченний за масою й обсягом безмежний вічний Всесвіт", який завжди був, є і буде.

Слово "вода" – так само образне слово, яке містить поняття про речовину первинної матерії, що входить до складу води. Цією речовиною є водень, який складається з елементарних часток матерії, "цеглинок" світобудови: електрона, протона і нейтрона. Водень був відкритий Лавуазьє через 3300 років після написання книги Буття, і пророк не міг висловитися по-іншому.

У нашій Галактиці 92 відсотки атомів водню, менше восьми відсотків гелію і тільки один атом з тисячі – це атом більш важкого елементу. Отже, початок усіх початків матерії – водень. Тому що **"...небеса були споконвіку, і земля створена була Словом Божим з води і водою"** (2 Пет. 3, 5). А всі інші хімічні елементи створені з водню в процесі ядерної реакції. Це підтверджується тим, що в атмо-

сфері Сонця, 70 відсотків маси якого складає водень, виявлено 68 хімічних елементів із усіх природних, відомих з періодичної таблиці Менделєєва.

Атоми водню найлегші і прості за своєю будовою й універсальні як "будівельний матеріал". Вогненна куля Сонця і яскраві зірки складаються, в основному, з водню, який перебуває в газоподібному стані. Холодні планети – гіганти сонячної системи так само складаються, в основному, з водню, який перебуває у твердому стані. У галактиках з водню складаються туманності й хмари. На Землі він входить до складу води, усіх живих організмів, земного ядра, нафти, вугілля, природного газу, багатьох мінералів. З нього складаються зв'язки ДНК; він є відновлювачем коштовних металів і основним компонентом синтезу багатьох речовин. В залежності від умов, які існують у Всесвіті, водень має молекулярну будову або складається зі звичайних, іонізованих, нейтральних, розряджених атомів.

"Темрява" – це образне слово, яке означає не ніч, а "вічність". І підтверджується це в наступному стиху Писання: "**...Бог, Який велів, щоб з темряви засяяло світло, осяяв наші серця, щоб просвітити нас пізнанням слави Божої в особі Ісуса Христа**" (2 Кор. 4, 6). Бог не міг повелівати з ночі. Він повелів з вічності. Людина живе в просторі і часі, а буття Бога – у вічному і нескінченному Всесвіті. Як уже сказано, у стаціонарному Всесвіті Бог усе сотворив через Сина Свого, залишаючись вічно у вічному Всесвіті, в якому буде Царство Його Небесне. Про це є пояснення в Одкровенні

святого Іоана Богослова, в якому сказано: **"...і ось двері відчинені на небі** (у стаціонарному Всесвіті),... **і ось, престіл стояв на небі** (у вічному Всесвіті),... **і на престолі був Сидячий..."** (Одкр. 4, 2).

В образному вислові **"...і Дух Божий носився над водою"** відкрито про те, що Святий Дух Своєю животворчою енергією впливав на елементарні частки матерії: електрони, протони, нейтрони, "животворив" їх, тобто наділяв здатністю сильної і слабкої ядерної взаємодії й здатністю з'єднуватися у певному сполученні і кількості для утворення всього різноманіття хімічних елементів.

Сильна взаємодія утримує разом протони і нейтрони в ядрі атома, а слабка – керує розпадом радіоактивних елементів. Обидві взаємодії відрегульовані з філігранною точністю, і, звичайно ж, не чудодійною силою сліпого випадку, а Найвищим Розумом. Бо, якби сильна взаємодія була слабкішою, то існували б тільки легкі хімічні елементи. А якби – сильнішою, то існували б тільки важкі елементи, і не було би водню [17]. Отже, не було б води для живих організмів, а для зірок, Сонця і земного ядра – палива.

Слабка взаємодія в мільйони разів слабша за ядерні сили. Але вона слабша настільки, наскільки необхідно, щоб водень горів у зірках з постійною оптимальною швидкістю. Якби слабка взаємодія була слабшою або сильнішою, не існувало б і життя на Землі.

Виникає запитання запитань: звідки і як з'явилися елементарні частки матерії, "цеглинки"

світобудови, якщо ніщо не виникає з нічого. У старозавітний час Бог сказав Мойсеєві: **"Я... покажу славу Мою на фараоні і на всьому війську його ... і розступилися води. І пішли сини Ізраїлеві серед моря по суші: води ж були їм стіною з правого і лівого боків ... до ранку, вода повернулася у своє місце ... і покрила колісниці і вершників усього війська фараонового, що ввійшли за ними в море"** (Вих. 14, 4, 21, 27, 28). А в Новому Завіті є такий стих: **"І місто не має потреби ні у сонці, ні у місяці для освітлення свого; бо слава Божа освітила його, і світильник його – Агнець"** (Одкр. 21, 23). У наведених стихах слово "слава" означає не хвалу, а "велич сили" (Див.: 2 Кор. 4, 7). Тобто Бог відкрив, що Його **слава, велич сили** – надпотужна **світлова енергія**. Первинну матерію – "цеглинки" світобудови: **електрони, протони** і **нейтрони Бог матеріалізував зі Своєї слави, світлової енергії**, і **"...з невидимого сталося видиме"** (Євр. 11, 3).

Закономірність перетворення енергії на матерію і навпаки через 3400 років після того, як вона була відкрита Богом через пророка Мойсея, підтвердив Ейнштейн своєю знаменитою формулою: $E=mc^2$ (енергія дорівнює масі, помноженій на квадрат швидкості світла). Це приклад того, як наука доповнює істину Священного Писання, підтверджуючи те, що Богом відкрито в Його Божественному Одкровенні. До речі, Ейнштейн у своїй версії про "космічну релігію", визнавав існування Вищого Духа, який творить світову гармонію [18].

"Хто від Бога, той слова Божі слухає" (Ін. 8, 47).

Трохи лірики: дивний, багатий і різноманітний світ земний у своїй красі, і все в ньому наповнене життям. І в той же час у цій величезній розмаїтості панує дивний та чіткий порядок, встановлений Богом. Усьому дана визначена і розумна мета. Все у світі народжується, росте, старіє і вмирає – одне змінюється іншим. І всьому Бог дав свій час, місце і призначення. Й усе Він створив для життя і для користі людей.

Перші два дні творіння

Я Господь, Який проголошує правду, Який відкриває істину.

Іс. 45, 19

У перший день творіння Бог сказав: **"...нехай буде світло. І стало світло ... і відокремив Бог світло від темряви. І назвав Бог світло днем, а пітьму ніччю".**

Слово "темрява", як і в другому стиху першого розділу книги Буття, означає "вічність".

Слово "світло" у наведеному стиху – образне слово й означає "час".

Якщо стверджувати, що світло першого дня не час, виникають запитання: коли і як у вічності з'явився час і перші три дні творіння, і для чого було потрібне світло у вічності, якщо Бог освітлює, і кому Бог сказав: *"...нехай буде світло"*, якщо слава Божа висвітлює, і світильник – Агнець (Див.: Одкр. 21, 23)? Бог назвав час днем, а вічність ніччю для того, щоб можна було зрозуміти, що тривалість перших трьох днів творіння була по 24 години. Слово "день" – єврейське "йом", може означати будь-який період часу. Але слово "йом", яке шість разів повторюється в першому розділі книги Буття, означає звичайний день.

"Хто може вмістити, нехай вмістить..." Тому що **"...у Господа один день, як тисяча років, а тисяча років, як один день"** (2 Пет. 3, 8).

Фразою **"...і відокремив Бог світло від темряви"**, тобто – час від вічності, пояснюється, що Бог у вічному і безмежному Всесвіті створив обмежений простір стаціонарного Всесвіту. Тому що сказано: **«Так говорить Господь Бог, Який створив небеса і простір їх...»** (Іс. 42, 5). І для цього Він **"Межу провів над поверхнею води, до кордонів світла** (часу) **з темрявою** (вічністю)" (Іов. 26, 10).

Ми переконалися, що в наведених стихах слово "темрява" означає "вічність". А якщо світло – це світло, то відокремити світло від вічності неможливо. У них несумісний фізичний стан. Світ-

Перший день творіння. Бут. 1, 1–5.
Гравюра Юліуса Шнорр фон Карольсфельда

ло не є протилежністю вічності. Антипод вічності – час. А якщо світло – це день, а темрява – ніч, то відокремити, провести риску (межу) між ними так само неможливо, бо їх тривалість змінюється кожні 24 години. І, до того ж, між днем і ніччю – вечір, а між ніччю і днем – ранок. Тобто відокремити світло від темряви неможливо. Світло від темряви можна відокремлювати, про що сказано в першому розділі книги Буття, стих 18.

На другий день творіння Бог сказав: **"Нехай буде твердь посеред води** (первинної матерії)**, і нехай відділяє вона воду від води ...І назвав Бог твердь небом".**

Вислів **"...і нехай відділяє вона воду від води..."** підтверджує, що у вічному Всесвіті Бог створив простір стаціонарного Всесвіту.

Слово «твердь» – образне слово, воно означає гравітацію й електромагнітне поле. Тобто в цей день Бог Своєю славою, у просторі стаціонарного Всесвіту, створив: гравітацію й електромагнітну індукцію, які мають гравітаційну й електромагнітну взаємодії.

Гравітаційна взаємодія утримує в просторі Всесвіту на чітко визначеній відстані одне від одного небесні тіла, скупчення галактик і метагалактик. Навіть немислимо припустити, а не тільки стверджувати, що в нескінченно великому Всесвіті, з його незліченною кількістю небесних тіл, які мають різні параметри, ці відстані установилися самовільно після якогось вибуху. Стверджувати таке

Другий день творіння. Бут. 1, 6–8.
Гравюра Юліуса Шнорр фон Карольсфельда

можуть тільки люди, у яких язичницький маразм останньої стадії.

Електромагнітна взаємодія забезпечує притягання електронів і протонів і має постійну оптимальну величину. Якби ця взаємодія була слабшою, електрони в атомах не утримувалися б навколо ядра й атоми не могли б з'єднуватися й утворювати молекули. А якби – сильнішою, електрони не могли б відриватися від ядра атома, і хімічні реакції стали б неможливими. А виходить, стало б неможливим і саме життя [19].

Гравітація й електромагнітна індукція впливають не тільки на небесні тіла, але і на хімічні елементи. Інтенсивність електромагнітного впливу, за розрахунками фізиків, повинна бути в 10^{40} разів більше за гравітаційний. Незначна зміна електромагнітного впливу викликала б зміни гравітаційного впливу, що призвело б до зменшення світлової енергії зірок, у тому числі і Сонця, через що став би неможливий фотосинтез у рослинах.

Третій день творіння

Я Господь, Який створив усе, один розпростер небеса і Своєю силою розстелив землю...

Іс. 44, 24

У третій день творіння Бог сказав: **“...нехай збереться вода** (частина первинної матерії), **що під небом** (у вічному Всесвіті), **в одне місце і нехай з’явиться суша. І стало так. І назвав Бог сушу землею, а зібрання вод назвав морями”.** Тобто в цей день Бог створив Землю, і створив її для того, щоб в умовах вакууму, невагомості, наднизьких температур і впливу згубної енергії Сонця і космосу створити й оселити на ній людину. Про це стверджується в таких стихах Писання: **“Бо так говорить Господь, Який створив небеса, Він Бог, Який утворив землю і створив її; Він утвердив її; не марно створив її; Він утворив її для проживання...”** (Іс. 45, 18) і **«...розпростер небеса** (атмосферу), **як тонку тканину, і розкинув їх, як намет для житла»** (Іс. 40, 22), і створив усі умови для життя людини.

На початку Бог Своєю силою створив з водню ядро Землі. У процесі ядерної реакції утворилися хімічні речовини, мінерали, гірські породи, з яких були створені мантія і літосфера. Бог вклав у “комори” корисні копалини, метали, а в “скарбниці” – дорогоцінні метали, як еталон цінностей, і кош-

товні камені для прикрас. Факт банальний, але як факт не має альтернативи. На полюсах Бог влаштував “сховища” води.

З усіх планет Сонячної системи і Всесвіту Земля єдина, для якої Бог створив безпечні умови і необхідний для життя клімат, що забезпечується взаємопов'язаним комплексом факторів життєзабезпечення, з чітко встановленими оптимальними параметрами.

Головні фактори життєзабезпечення:

температурний режим;

унікальна атмосфера, радіаційні пояси і могутнє електромагнітне поле;

швидкість горіння водню в ядрі Землі;

склад атмосфери, її висота, щільність і тиск;

висота озонового екрана;

сила земного тяжіння;

товщина земної кори і глибина світового океану;

кругообіг кисню, вуглекислого газу, підземних і поверхневих вод;

маса зелених рослин для фотосинтезу і їжі;

розміри Землі і майже кругова орбіта її руху;

швидкість її обертання навколо осі й обертання навколо Сонця;

нахил земної осі до площини орбіти обертання.

Відсутність навіть одного з цих факторів або порушення їх параметрів ставить під загрозу існування життя на Землі, тому що:

якби на поверхні Землі була висока температура, білок живих організмів згортався б, а вода перетворилася б на пару. При низькій температу-

рі вода замерзала б. А без її участі неможливий був би обмін речовин, основа життя;

при більшій швидкості горіння водню в земному ядрі його теплова енергія була б більшою, що призвело б до перегріву земної поверхні. Ця загроза збереглася б і за меншої товщини земної кори. В обох випадках Земля була б усіяна вулканами, які виконують роль запобіжних клапанів;

при меншій швидкості горіння водню в земному ядрі або за більшої товщини земної кори вона покрилася б льодовиковим панцирем;

Третій день творіння. Бут. 1, 9–13.
Гравюра Юліуса Шнорр фон Карольсфельда

при більшій глибині світового океану вуглекислий газ розчинився б у його водах;

якби атмосфера й озоновий екран були тоншими, на Землі була б підвищена радіація, а мікрометеорити, падаючи на Землю, викликали б повсюдно незліченні пожежі;

при меншій силі земного тяжіння атмосфера розсіялася б у світовому просторі, а при більшій – людина з труднощами пересувалася б по Землі або взагалі не змогла б пересуватися;

при меншій масі рослин в атмосфері не було б достатньо кисню, а при більшій – була б його висока насиченість.

Установлена швидкість обертання Землі навколо осі за 24 години створює помірний температурний режим. Якби Земля оберталася з меншою швидкістю, то дні і ночі стали б довшими. За довгий день Сонце випалювало б усе живе, а за тривалу ніч усе живе вимерзало б.

Встановлена орбітальна швидкість обертання Землі навколо Сонця майже по круговій орбіті компенсує силу тяжіння Сонця. Якби орбітальна швидкість була більша або менша, або Земля оберталася б по еліптичній орбіті, вона віддалялася б від Сонця або наближалася б до нього, і клімат змінювався б. І життя загинуло б від холоду або від надмірної спеки, або через відсутність води в природному стані.

Встановлений період обертання Землі навколо Сонця за 1 рік так само охороняє життя на ній від екстремальних температур. Вісь обертання Землі

нахилена до площини орбіти на 23,5 градуса, що створює зміну пір року. Якби вісь обертання Землі не мала нахилу, то не було би зміни пір року, і клімат був би постійним, і в природи не було б періоду відпочинку: осені і зими.

Якби вісь обертання Землі була нахилена більше, то в літній період було б спекотніше, а в зимовий – холодніше.

Якби розмір Землі був більшим, її гравітація була б сильнішою, і в атмосфері накопичувався б водень, який не міг би перебороти земне тяжіння, і атмосфера стала б непридатною для життя.

Якби її розмір був меншим, то кисень вивітрювався б у космос, а вода випарувалася б.

Якби відстань від Землі до Сонця була меншою або більшою, то земна поверхня перегрівалася б або переохолоджувалася б.

Тільки атмосферу Землі Бог створив з кисню у суворо постійному співвідношенні з азотом і створив у ній озоновий екран. Атмосфера – унікальне творіння, оскільки є могутнім стерилізатором. Вона майже без послаблення пропускає видимі промені Сонця, які несуть життєву силу, а сонячні ультрафіолетові і космічні промені, які йдуть на Землю і несуть загибель усьому живому, – затримує, і затримує інфрачервоні, теплові промені, які несуть у космос сонячне тепло, що відбивається земною поверхнею, і захищає від граду мікрометеоритів.

Радіаційні пояси: зовнішній і внутрішній, захищають життя на Землі від “сонячного вітру”,

який викликає магнітні бурі. А могутнє магнітне поле утримує електрони і протони, сконцентровані навколо Землі, які утворюють радіаційні пояси і служать для орієнтації в просторі перелітних птахів, кочівних тварин і, за допомогою приладів, людини. І все це Бог створив за 24 години, а не самоутворилося все це в тривалі геологічні епохи, яких не існувало, з уламків суперадрона, який теж не існував.

У життєвій сфері Землі, яку складають нижній шар атмосфери, вода і флора, Бог установив, як і у Всесвіті, універсальні закономірності. Про це Він відкрив через Священне Писання ще за 3000 років до наших днів, де сказано: **"Усі ріки течуть у море, але море не переповнюється: до того місця, звідки ріки течуть, вони повертаються, щоб знову текти"** (Еккл. 1, 7). І повертаються чистою, профільтрованою, джерельною водою. Воістину великий Господь наш і велика Його могутність, і мудрості Його немає меж. Цим стихом пояснюється не тільки сталість кругообігу підземних вод, але і поверхневих, і кисню, і вуглекислого газу. Бо всі явища на Землі взаємообумовлені і взаємозалежні.

Кругообіг кисню і вуглекислого газу унікальний, як унікальне все творіння Отця нашого Небесного. Бог створив атмосферу з механічної суміші газів: азоту (78 відсотків), кисню (21 відсоток), вуглекислого газу, інертних та інших газів (всього 1 відсоток). Для життя людини і представників фауни необхідний кисень, а для царства рослин –

вуглекислий газ. Люди і представники фауни вдихають кисень і видихають вуглекислий газ. Рослини засвоюють вуглекислий газ і виділяють кисень. Чисельність людства, кількість представників фауни і маса зелених рослин постійно змінюються. А процентний рівень кисню в атмосфері вже понад 7500 років залишається сталим. Це тому, що саме Бог **"...Який розпростер землю з плодами її, Який дає дихання народу на ній і дух тим, що ходять по ній"** (Іс. 42, 5). Якби Творець не установив закономірність кругообігу кисню і вуглекислого газу, то змінювалася б їх концентрація в атмосфері. Кількість кисню регулюється масою зелених рослин і лісових пожеж, тому що при збільшенні кількості кисню збільшується імовірність самозаймання. А зайвий вуглекислий газ від продуктів самозаймання і той, який щорічно викидається в атмосферу мільярдами тонн, поглинають моря й океани. Кількість вуглекислого газу регулюється, головним чином, бактеріями, які руйнують органічні залишки і повертають вуглекислий газ в атмосферу.

Кругообіг поверхневих вод Бог створив для постійного забезпечення царства рослин і тварин прісною водою і для зрошення землі. Тому що це **"Він тримає води в хмарах Своїх, і хмара не розпадається під ними"** (Іов. 26, 8) і **«Він покриває небо хмарами і посилає на землю дощ»** (Пс. 146, 8). Кругообіг поверхневих вод найенергоємніший процес. На нього витрачається майже чверть сонячної енергії, яка досягає земної поверхні. За-

вдяки цьому 50 відсотків Землі постійно оповиті хмарами, що складають її гідросферу. Водяна пара гідросфери затримує тепло, піднімає температуру Землі і створює парниковий ефект.

Блискавки і грім Бог створив не для того, щоб наганяти страх на язичників, а для того, щоб відбувалося природне живленняя ґрунту азотом, тому що під час електричних розрядів азот випадає з атмосфери, а коливання атмосфери, створювані гуркотом грому, розносять його на великі відстані. І ця закономірність існує не з волі випадку, а є результатом розумного задуму Творця. Тому що це **"За гласом Його шумлять води на небесах, і Він піднімає хмари від країв землі, творить блискавки серед дощу..."** (Єр. 10, 13).

Наприкінці третього дня **"...виростила земля зелень, траву, що сіє насіння за родом її, і дерево, що приносить плід, у якому насіння його за родом його"**: всі, що існують і які існували п'ятсот тисяч видів флори, у тому числі і лікарські рослини, що складають Божу аптеку [20]. І якщо подивитися на розмаїтість форм, своєрідну красу кожного виду царства рослин, то пояснити їх появу без участі творчого Розуму неможливо.

Чому Бог створив зелень, траву, дерева першими? Створивши Адама і Єву, Бог їм сказав: **"...ось, Я дав вам усяку траву, що сіє насіння, яка є на всій землі, і всяке дерево, яке має плід, що сіє насіння; – вам це буде в їжу; а всім звірам земним, і всім птахам небесним, і всякому [плазуну] на землі, в якому душа жива, дав Я всю**

зелень трав'яну в їжу" (Бут. 1, 29–30). Зелені рослини – єдиний природний постачальник кисню і всього різноманіття рослинної, а через неї і тваринної їжі. Крім того, зелені рослини, їх плоди, бульби, насіння, плоди дерев, овочі поставляють життєво необхідні компоненти їжі: вуглець, вітаміни, хімічні елементи, органічні кислоти, клітковину, фітонциди і багато чого іншого, без чого не може нормально функціонувати організм людини і тварин. І все їх різноманіття створюється в процесі фотосинтезу і численних хімічних реакцій, що відбуваються в рослинах. Виникає запитання: чи могли б самостворитися в рослинах унікальні природні хімічні лабораторії?

У процесі фотосинтезу зелене листя рослин, дерев засвоює з повітря вуглекислий газ, а з ґрунту – воду і хімічні елементи, які можуть засвоюватися організмом людини і тварин тільки після їх перетворення рослинами. Під впливом світлової енергії Сонця відбувається утворення кисню, а з неорганічних речовин – органічних: вуглецю глюкози, з якого утворюються крохмаль і цукор, основа всієї їжі. Через листя виділяється в атмосферу кисень і випаровується зайва вода, мільярди тонн якої рослини і дерева піднімають із ґрунту, що сприяє її кругообігу. Такі універсальні властивості рослин самостворитися не могли і сліпий випадок створити їх, про всяк випадок, не міг. Ці властивості рослин, як усе видиме і невидиме, створені всесильним і мудрим Творцем і є підтвердженням не сліпих випадків, а найвищого розумного задуму.

“Ось походження неба і землі при створенні їх, у той час, коли Господь створив землю і небо, і всякий польовий чагарник, якого ще не було на землі, і всяку польову траву, що ще не росла, тому що Господь Бог не посилав дощу на землю, ...але пара піднімалася з землі й зрошувала все лице землі” (Бут. 2, 4–6). “Пара” – образне слово, що означає “теплова енергія ядра Землі”. Тепло утримувала створена Богом атмосфера. Припущення, що пара – це пара, призвело до фантастичної версії про первісний парниковий ефект і буйний ріст гігантської рослинності. Оскільки Сонця ще не було, для випарювання води повинна була бути висока температура поверхні Землі і світового океану. Але тоді стала б неможливою наприкінці третього дня поява флори. І пара не може зрошувати “лице землі”, тому що пара з’являється на короткий час, а потім зникає (Див.: Як. 4, 14).

Слід повторити: зовсім очевидно, що відсутність одного з перелічених факторів життєзабезпечення або порушення їх параметрів роблять життя на Землі неможливим. Це переконливий доказ того, що про все живе виявив турботу всемогутній Розум – Господь Бог. І **“...все, що чинить Бог, перебуває повік: до того нічого додавати і від того нічого віднімати”** (Еккл. 3, 14) І для випадкового виникнення існуючого взаємопов’язаного незмінного комплексу факторів життєзабезпечення немає жодного шансу з незліченних мільярдів, тобто немає взагалі. Математики відхиляють як нездійсненну будь-яку подію, імовірність якої до-

рівнює $1:10^{50}$. І "довершений математичний закон доводить, що Всесвіт створений найвищим Розумом. Уявіть собі, що ви кидаєте в мішок десять монет одну по одній вартістю від одного цента до десяти. І струшуєте мішок. Тепер спробуємо витягти монети в порядку їх вартості за умови, що кожну монету будемо знову класти назад і струшувати мішок. Математика говорить, що в нас один шанс із десяти, щоб у перший же раз витягти монету в один цент, а щоб витягти негайно після неї двоцентову монету, наші шанси виявляються один зі ста. Щоб витягти підряд три монети, – маємо один шанс із тисячі і т.д. За те, що ми витягнемо всі десять монет за заданим порядком, ми маємо один шанс із десяти мільярдів. Ті ж самі математичні докази говорять про те, що для виникнення і розвитку життя на Землі необхідне таке неймовірне число взаємин і взаємозв'язків, що без розумного направлення, просто випадково, вони виникнути не могли б ніяк" [21].

Джерела, з яких життя черпає сили: Сонце, вода, кисень, рослини, а також природні умови, фотосинтез, атмосфера, кругообіг кисню і вуглекислого газу, поверхневих і підземних вод, потрійний щит Землі (озоновий екран і радіаційні пояси) – творіння всемогутнього Бога Творця і Вседержителя.

Четвертий день творіння

Від Його духу — велич неба...

Іов. 26, 13

У четвертий день Бог сказав: **"...нехай будуть світила на тверді небесній, для відокремлення дня від ночі, і для знамень, і часу, і днів, і років; і нехай будуть вони світильниками на тверді небесній, щоб освітлювати землю. І стало так. І створив Бог два світила великі: світило більше для управління днем, і світило менше — для управління ніччю, і зорі; і поставив їх Бог на тверді небесній, щоб світити на землю, і управляти днем і ніччю, і відокремлювати світло від темряви".** І з цього дня почався існуючий відлік астрономічного часу, з тривалістю доби 24 години, і відлік віку сонячної системи і Всесвіту. У цьому стиху слова "світло" і "темрява" мають загальновизнане значення.

Коли за словом Господа Земля зростила царство рослин, був ранок, кінець третього дня. За днем третім був вечір, початок четвертого дня. Тобто розриву в часі між появою рослин, Сонця і Місяця не було.

Слід звернути увагу на два уточнення. Сказано, що світила будуть і для пір (року), тобто весни, літа, осені і зими. І поставив їх Бог на тверді небесній, щоб світити на Землю. Цим підкреслено, що тільки Земля, серед інших небесних тіл Всесвіту, яких більше, ніж піску на берегах морів, займає в Його творінні особливе місце. Тіль-

Четвертий день творіння. Бут. 1, 14–19.
Гравюра Юліуса Шнорр фон Карольсфельда

ки для неї енергія Сонця і Місяця оптимальна для життя. Тільки на ній будуть пори року. Для життєзабезпечення людини Бог створив унікальну, чітко взаємопов'язану систему небесних тіл: Земля, Сонце, Місяць. Він установив їх оптимальні розміри, відстань між ними, від чого залежить сила їх взаємного тяжіння. Забезпечив стійкий стан майже кругової орбіти обертання Землі навколо Сонця за рахунок оптимального положення сонячної системи в галактиці Чумацький Шлях. Встановив оптимальну швидкість горіння водню на Сонці, як і в земному ядрі, і в зірках.

Якби швидкість горіння водню на Сонці була вищою, то і теплова енергія Сонця теж була б вищою від існуючої, і навпаки, і клімат на Землі був би іншим.

Якби відстань від Сонця до Землі була меншою, то температура на поверхні Землі також підвищилася б, і навпаки, і життя через нестерпні кліматичні умови не змогло б існувати.

Якби Сонячна система знаходилася ближче до центра галактики, то вплив гравітації сусідніх зірок змінив би земну орбіту, що знову ж призвело б до зміни клімату на Землі.

Сонце від Землі Бог поставив на такій відстані, щоб "вічний вогонь" належним чином обігрівав житло людини, не даючи їй загинути від холоду або надмірної спеки, а надзірки – щоб вони не впливали на життєві умови на Землі. Місяць поставив на такій відстані, щоб припливи і відпливи не набували грандіозних масштабів, розмиваючи і змиваючи сушу в океан двічі на добу. А без припливів і відливів світовий океан перетворився б на світове болото.

Крім того, Місяць впливає на життя рослин і на хімічні процеси, що відбуваються в них. Так, наприклад, нагромадження гликозидів відбувається більше всього вночі при слабкому місячному світлі, а корені рослин більше усмоктують води при повному Місяці. Кисень з рослин виділяється, в основному, у денний час, а поповнення атмосфери вуглекислим газом, який виділяється з них, відбувається вночі. Для того, щоб можна було орі-

єнтуватися вночі, Він “...**розпростер північ над порожнечою, повісив землю ні на чому**” (Іов. 26, 7). І це Він повелів Сиріусу сходити над берегами Нілу щорічно в один і той же час.

Усе це переконливо доводить, що Всесвіт створений мудрим і всемогутнім Творцем. І в заперечувачів немає доказів, щоб спростувати це, крім завченої безглуздої фрази: усе створило саме себе. А це абсурд. Бо “...**Господь небеса сотворив**” (1 Пар.16, 26) і “**Небеса повідають славу Божу, творіння ж рук Його сповіщає твердь**” (Пс. 18, 2).

Світ і Всесвіт незлічимо складна і високоорганізована система, щоб виникнути спонтанно з хаосу вибуху й встановити для себе чіткі закономірності, які Бог відкрив людству через Кеплера і Ньютона.

Є автори, які намагаються нав’язати язичницьке поняття, що світ живий. Не світ живий, а Господь Бог живий. А світ – це єдина, унікальна світова система забезпечення життя і безпеки людини на Землі, керована Святим Духом, Який “...усе пронизує і глибини Божі”. Ця система складається з: абіоматерії (неживої матерії) Всесвіту, енергії, біоматерії флори і фауни, які створені Богом Творцем і Вседержителем.

Бог відкрив нам закономірності, які керують світовою системою життєзабезпечення (ССЖ). Але закони їх створення людині не відкриті, тому що “...**Божого ніхто не знає, крім Духа Божого**” (1 Кор. 2, 11).

П'ятий і шостий день творіння

Я створив землю і створив на ній людину.

Іс. 45, 12

У п'ятий день **"...створив Бог риб великих і всяку душу тварин-плазунів, яких породила вода, за родом їх, і всякого птаха пернатого за родом їх"**: усі 20 тисяч видів мешканців земних водойм, які живуть і вже вимерли, і понад 9 тисяч видів

П'ятий день творіння. Бут. 1, 20–23.
Гравюра Юліуса Шнорр фон Карольсфельда

птахів, від маленької сумирної колібрі, до стерв'ятників, що існують і що вже не існують.

Палеонтологічний літопис, цей природний довідник історії органіки, підтверджує, що риби і птахи з'явилися водночас, тобто були створені за родом їх. Бо палеонтологічний літопис не дає ніякої інформації про перетворення безхребетних на риб, оскільки скам'янілостей, за якими можна було б судити про це, немає. Ніяка проміжна ланка не зв'язує з якою-небудь колишньою формою життя.

Немає доказів переходу від рептилій до птахів, тому що залишків птахоподібного плазуна не знайдено. Тобто птахи також були створені Богом такими, якими вони є в наші дні.

У шостий день "**...створив Бог звірів земних за родом їх, і худобу за родом її, і всіх плазунів земних за родом їх...**", яких породила земля. А це майже два мільйони видів, відомих у наші дні і вже вимерлих, які були створені такими, якими вони були і якими вони є. І якщо подивитися на розмаїтість, точні і чудернацькі форми мешканців фауни, їх забарвлення у всі кольори веселки і навіть у смужечку, то пояснити, що це обійшлося без участі Творця, як і в царстві рослин, неможливо.

Палеонтологічний літопис не містить ні найменшого сліду перетворення риб на амфібій, як і плазунів на ссавців. Усі ці види з'явилися водночас, тобто такими, якими їх створив Бог. Відсутні й останки мавполюдей. Це підтверджує, що лю-

дина з'явилася нізвідки. У неї немає минулого, ніякого палеонтологічного літопису [22]. Й усі відомі викопні останки "мавполюдей" фрагментарні і не належать їм. Їх можна покласти в одну труну, і ще залишиться місце.

Флора і фауна – єдина керована Духом Божим біосистема, створена Богом з паузою в часі 48 годин. Це підтверджує, що воістину є Бог великий, вічний, без Якого ніщо не може існувати.

А все, що за словом Божим породили земля і вода, оживотворив Дух Божий, "**...Дух Того, Хто воскресив із мертвих Ісуса...**" (Рим. 8, 11), Дух, що все проникає. А хто сумнівається в цьому, той зводить хулу на Духа Святого і "**...тому не буде прощення довіку, але підлягає він вічному осуду**" (Мк. 3, 29). І слід зазначити, що у стихах про створення в п'ятий день сказано: створив Бог риб великих. А у стихах про створення в шостий день немає згадки про будь-яких монстрів і динозаврів. Їх не було. Це плід нездорової фантазії марновірних заперечувачів.

Наприкінці шостого дня "**...створив Бог людину за образом Своїм, за образом Божим створив його; чоловіка і жінку створив їх**" і вдихнув у них подих життя. "І ніякі викопні або інші речові докази не зв'язують людину безпосередньо з мавпою. Людський рід не входить в єдину родовідну лінію, яка веде від мавпоподібного різновиду до нашого виду" [23].

Образ Бога в людині – це дані їй особливі властивості душі й тіла. Головне з них – безсмертя:

Шостий день творіння. Бут. 1, 1–5.
Гравюра Юліуса Шнорр фон Карольсфельда

Бог вічний, душа людини безсмертна. Крім того, Бог всевідаючий, і людині дав розум, щоб пізнавати минуле, сьогодення і вірити в майбутнє. Бог всеправедний і всемилостивий, і людині дав почуття справедливості і милосердя. Бог мудрий Творець і Сотворитель, і людині дав здатність мислити, діяти, створювати, будувати. Бог ні від кого не залежний, і людині дав вільну волю. Бог має силу і могутність, і дав їх людям над іншими Своїми творіннями, сказавши Адаму та Єві: **"...плодіться і розмножуйтеся, і наповнюйте землю, і володійте нею, і владарюйте над рибами морсь-**

кими, і над птахами небесними, і над усякою тавариною, що плазує по землі" (Бут. 1, 28).

Створивши людину, Бог **"...вдихнув в лице її дихання життя, і стала людина душею живою"** (Бут. 2, 7), а **"...душа тіла в крові"** (Лев. 17, 11). Цей подих життя є вищим началом у людині, її духом. Людина – це три єдності: дух, душа і тіло. Заперечувачі заперечують, що в людини є душа. Але відкриття в галузях фізики, біології, психології, інших наук дозволили зробити висновок, що в людині є якась сутність, субстанція, яка не зникає з її смертю, а переходить в інші енергетичні поля. Це душа переходить у небесну обитель. Незалежно одні від одних дослідники різних країн визначили навіть масу душі, яка важить до 12 грамів. Це є доказом того, що людина створена Богом не подібною до тварин, які після смерті зникають. Доказом існування душі служать передчуття та інтуїція. Їх не можуть породжувати ні мозок, ні всі п'ять почуттів людини. Їх породжує душа, яка трансцендентально пов'язана з животворчою енергією Святого Духа, і сумніватися, що в людини є душа, значить сумніватися, що в неї є воля, характер, совість. Совість є одним з численних доказів того, що людина створена Богом. Припустимо, що інстинкт самозбереження з'явився в людині в процесі еволюції, а не закладений Творцем. Але для чого і від чого в людини з'явилася совість, якщо, з погляду заперечувачів, у неї немає ні душі, ні духу. Тобто, грубо кажучи, вона складається з кісток і м'язової тканини. Совість – це духовна сила люди-

ни, яка виявляється через її внутрішній голос. Це внутрішній охоронець закону Божого, Його правил і настанов. Це внутрішній ангел-охоронитель людини. Це один із трьох проявів духу в людині. Два інших – страх Божий і жадання Бога. Страх Божий – це не страх у звичайному нашому розумінні. Страх Божий – це побожний трепет перед Його величчю. Жадання Бога – це природна потреба людини пізнавати Бога, прагнути до Нього, закладена Ним у наших генах.

Перед вигнанням праотців людства Адама та Єви з раю **"...зробив Господь Бог Адаму і дружині його одяг шкіряний і одягнув їх"** (Бут. 3, 21). Археологічні дані підтвердили, що одяг перших людей був зі шкур звірів. Факт незначний, але беззаперечний.

В останні роки генетики знайшли переконливі докази того, що в усіх людей був загальний предок "Адам", чий генетичний матеріал, "записаний" у Y – хромосомі, ідентичний у всіх чоловіків, які живуть на землі.

Бог створив людину **"з пороху земного"**, і може створити з каменів (Див.: Мф. 3, 9). У наші дні загальновідомо, що в організмі людини виявлено 80 хімічних елементів, як широко розповсюджених у природі, так і рідкісних, у тому числі: залізо, золото, мідь, срібло, калій, магній, бром, хром, нікель, фосфор, ванадій та інші. Це переконливе підтвердження того, що людина створена з "*пороху земного*". І це підкреслює ім'я першої людини – Адам, що означає **"взятий із землі"**.

Тривалість четвертого, п'ятого і шостого днів творіння, як і перших трьох, 72 години. Доказом служить простий факт: у кирконзона самозапилення неможливе, він запилюється комахами, а конюшина – тільки джмелями і довгохоботковими бджолами. Деякі фігові дерева – осами. І конюшина, і дерева, і рослини, створені в третій день, не могли чекати запилення мільйони років. Комахи створені на третю добу після рослин. І слід зазначити, що комахи дихають не легенями, а трахеями. Під час росту комахи її трахеї не збільшуються у пропорції. Ця закономірність стримує їх ріст. Якби не існував цей фізіологічний контроль, установлений Творцем, то бджоли, оси, комарі виростали б до величини, скажімо, орла скомороха. І життя людини було б неможливим.

"Так були створені небо і земля і все воїнство їх" (Бут. 2, 1).

Викладене про творіння не наше, а **Того, Хто відкрив** нам, – **Господа, Бога нашого, Творця і Вседержителя.**

Висновки:

у вічності Бог створив ангелів і славу Свою, світлову енергію матеріалізував у "цеглинки" світобудови: електрони, протони, нейтрони, наділивши їх сильною і слабкою взаємодією і здатністю з'єднуватися у певній кількості і сполученні для утворення всього різноманіття хімічних елементів;

світ Бог створив за шість днів Своєю славою, силою, мудрістю і розумом через Сина Свого;

неживу матерію Він оживотворив Духом Своїм, бо в Нього джерело життя;

у перший день творіння Бог створив у безмежному вічному Всесвіті простір стаціонарного Всесвіту і час;

у другий день – створив у межах стаціонарного Всесвіту і часу твердь небесну: гравітацію, електромагнітне поле і їх закономірності: гравітаційну та електромагнітну взаємодію;

у третій день Бог створив Землю, атмосферу, радіаційні пояси, комплекс факторів життєзабезпечення і флору;

у четвертий день Бог створив Сонячну систему і всі небесні тіла Всесвіту;

у п'ятий і шостий день творіння Бог перетворив безживні хімічні елементи, які знаходяться у воді і землі, на органічні речовини, надав їм відповідних форм представників фауни і створив людину.

У людини немає попередника, а у представників фауни немає перехідних форм: усі вони створені Богом такими, які є, що підтверджує палеонтологія.

Творець законів і закономірностей, які діють у природі і Всесвіті, – всемогутній Бог.

Бог створив увесь світ для людини.

Життя на Землі забезпечує високоорганізована світова система життєзабезпечення (ССЖ), керована Духом Божим, Який усе проникає.

Мине ще якийсь час, і багато хто, навіть найпереконаніші заперечувачі-язичники, будуть дивуватися з того, що не розуміли істини Божого творіння.

Свідчення науки
про створення життя на землі

Добра людина з доброго скарбу серця свого виносить добре, а зла людина з лихого скарбу серця свого виносить зле.

Лк. 6, 45

І не зрозуміє цього ніхто з нечестивих, а мудрі зрозуміють.

Дан. 12, 10

Негідних же і бабських байок цурайся, а вправляй себе в побожності.

1 Тим. 4, 7

У наші дні ми маємо переконливі докази молекулярної біології, генетики, палеонтології і математичних аналізів, що людина – творіння Господа, Бога нашого, а не продукт неіснуючих хімічної, передбіологічної і біологічної еволюцій, яких не існувало. Тому що "людина – це чудова машина, яка не могла виникнути в результаті простого з'єднання атомів" (Гелен). Організм людини, яким керує нервова система, – унікальне, незбагненне творіння, яке для нормальної людини не може вписатися в поняття спонтанного виникнення.

Дані молекулярної біології підтверджують, що у тварин і рослин немає загального предка. Світ

на біомолекулярному рівні – це три єдності: біоматерія (жива матерія), біоенергія (енергія живого організму) і спадкоємна інформація в замкнутому мембранному просторі клітини, яка передається в спадок одному тому самому виду. На біомолекулярному рівні усі види відокремлені і відмінні один від одного, хоча всі без винятку організми, починаючи від найпростіших водоростей і до людини, мають абсолютно однаковий генетичний код. При існуючому різноманітті живих організмів можна зробити єдино правильний висновок: у всіх видів єдиний Творець. Це переконливо підтверджує і складна, унікальна будова еукаріотичних клітин, з яких Бог створив рослини, одноклітинні і багатоклітинні організми, у тому числі й людину. Це підтверджує і структура прокаріотичних клітин бактерій і те, що біомолекули не можуть розвиватися. Вони влаштовані настільки точно, що навіть дрібні зміни їх хімічного складу призвели б до їх нездатності функціонувати. І не існує не тільки організму, але навіть теоретичного шляху, за яким могли б еволюціонувати біомолекули, перетворюючи представників одного виду рослин або тварин на новий вид. **“Кожен клас на молекулярному рівні унікальний, ізольований від інших і не зв’язаний з ними якими б то не було перехідними формами”** (Дентон). Таким чином, молекули підтверджують відсутність перехідних форм, на які стільки років безуспішно полює біологія, яка заперечує Творця. На молекулярному рівні відносини рівноправні. Немає організму приміти-

вного, більш розвиненого або такого, який можна було б назвати організмом-предком. У мухи й слона немає загального предка. І палеонтологічний літопис підтверджує, що кожен "рід" виник раптово, оскільки перехідні форми відсутні. **Жива істота може виникнути тільки від подібної собі** (Реді), **оскільки види не змінюються** (Кюв'є), **і природний відбір не може удосконалювати живих істот, про що свідчить молекулярна біологія** (Пейлі).

Будь-яка клітина – це унікальна, складна, універсальна автоматична "фабрика життя", що постійно самовідтворює себе мільйонними тиражами [24]. Навіть у клітинах найпростіших Бог заклав найвищою мірою злагоджені, чітко відрегульовані, незмінні, програмно-керовані біосистеми генетичної інформації. І життя можливе тільки завдяки цим біосистемам. Інформація закодована в так званих молекулах ДНК. Структурні елементи, з яких складається ДНК, не тільки зберігають спадкоємну інформацію, але і зчитують її, видають команду на копіювання, керують відтворенням їх копій, клітин і суворо чергують послідовність багатьох сотень біохімічних процесів; регулюють їхній оптимальний режим у залежності від навантаження на організм, зовнішніх умов та інших факторів. Матеріальний носій спадковості – подвійні спіралі ДНК. А зберігають генетичну інформацію нуклеїнові кислоти, які складаються з чотирьох окремих структурних елементів, нуклеотидів. Вони забезпечують синтез усіх білків організму і передачу спадкоємної інформації.

У природі їх понад сто. А білки складаються усього лише з 20 амінокислот, що мають тільки ліву асиметрію. Вони беруть участь у реалізації генетичної програми, а разом з нуклеїновими кислотами – у відтворенні самої молекули ДНК, генетичної інформації і всіх структурних елементів білка.

У структурі ДНК 2000 складних, різноманітних і взаємозалежних мислячих ферментів, які містять інформацію. Вони здійснюють ферментний синтез, що прискорює хімічні реакції в сотні мільйонів разів, приєднання нуклеотидів до ланцюжків ДНК, віддають команди на поділ водневих зв'язків спіралей ДНК, знімають копії з ДНК, зберігають інформацію про структуру ферменту, який копіює саму молекулу. Без ферменту копіювання не може бути інформації про нього. А для копіювання ДНК потрібен саме цей фермент. ДНК і мислячі ферменти, здатні синтезувати ДНК, зчитувати записану в нуклеїновій кислоті, генах, амінокислотах інформацію, видавати команду і виконувати її, керувати багатьма тисячами біохімічних процесів, не могли не з'явитися одночасно. А самоутворитися послідовно в тривалому процесі гаданої еволюції такі, найвищою мірою унікальні, розумні біосистеми і, тим більше, генетична інформація, не могли. Їх створив Бог. Багато хто із заперечувачів-язичників розуміє це, але визнати акт творіння не наважується, "гордість" не дозволяє.

Інформація не має фізичної природи, але передається фізичними методами. Це не матерія і не енергія, і виникнути, навіть гадано, у резуль-

таті хімічної або біологічної еволюції не могла. Для людини інформація – це сприйняття побаченого, почутого, прочитаного, у тому числі і через технічні засоби. І творець технічних інформаційних систем, і укладач їх програм – людина. А Творець програмно-керованих інформаційних біо й абіосистем систем і Творець їх програм – Господь Бог, Який вклав у ці системи інформацію Духом Своїм, Який **"...усе досліджує..."** (1 Кор. 2, 10).

У наші дні ніхто не стане стверджувати, що в комп'ютері інформація може з'явитися від вологості, як у допастерівські часи стверджували, що жаби спонтанно виникають у болотній трясовині. І допускати можливість випадкової появи інформативних комбінацій нуклеотидів і амінокислот, які несуть певний зміст, наївно так само, як наївно очікувати, що, безладно стукаючи по клавіатурі комп'ютера, можна набрати текст пісеньки "Жив-був у бабусі сіренький козлик". Це легко перевірити, провівши "науковий" експеримент.

Незаперечними доказами того, що людина не є далеким родичем не пацюкоподібного плезіадаписа, якого не існувало, і близьким родичем мавпи, який язичники-заперечувачі не зможуть спростувати, є: її інтелект, духовність, розумова здатність і здатність до синтаксичної мови, будова і принцип функціонування головного мозку, конструкція її електрохімічної біосистеми і біосистем слуху, зору, нюху, дотику, інтуїції, передчуття.

Феномен людського мозку залишається не розкритим, незважаючи на те, що його будова вивче-

на скрупульозно. І не випадково Дарвін, автор еволюційної версії, рушійною силою якої є випадковості, написав: **"Я можу тут заздалегідь сказати, що не займаюся питанням про походження розумових здібностей, як не займаюся питанням про походження самого життя"** [25].

Щодо величезної прірви між людьми і тваринами Р. Уоллес, один з "першовідкривачів еволюції", писав Дарвіну: **"Природний відбір міг би обдарувати дикуна тільки мозком, що ненабагато перевершував би мозок мавпи, тоді як він має мозок, який не дуже набагато відстає від мозку пересічного члена нашого вченого суспільства".** Стривожений цим зізнанням, Дарвін писав у відповідь: **"Я сподіваюся, ви не убили цілком нашу спільну дитину"** [26*]. Наведемо деякі висловлювання розсудливих людей, які заперечують язичницькі поняття еволюціоністів.

"Людський мозок – найчудесніший і найтаємничіший об'єкт у всьому Всесвіті" (Осборн).

"Кожен, хто говорить про комп'ютер як про "електронний мозок", ніколи не бачив мозку".

"У нашій активній пам'яті утримується в кілька мільйонів разів більше інформації, ніж у великому сучасному дослідницькому комп'ютері" (Хант).

"Оскільки мозок не можна ні з чим порівняти і він незмірно складніший за все інше відоме нам у Всесвіті, нам, можливо, доведеться змінити деякі з наших поглядів, які найбільш пристрасно захищаються, перш ніж удасться осягнути загадкову будову мозку" (М. Рестак).

“Говорити, що людський мозок розвивався з мозку якої-небудь тварини, – це значить нехтувати доказами і фактами. Набагато логічніший такий висновок: “Я не можу не визнати існування Вищого Інтелекту, який є автором доцільної будови і розвитку неймовірного взаємозв'язку між мозком і розумом – феномена, абсолютно незбагненного для людини ... Я змушений вірити, що все це мало розумне джерело, що Хтось привів усе це в дію” (Уайт).

“Існує Божество, Яке керує нашою долею... На мій погляд, чисто матеріалістична філософія є вершиною неуцтва. За всіх часів мудрі люди завжди бачили достатньо, щоб відчувати хоча б повагу” (Міллікен) [27*].

У найскладнішому лабіринті кори головного мозку з філігранною точністю розташовані мікроскопічні волокна і, крім клітин іншого типу, – десятки мільярдів нервових клітин – нейронів, і вони не стикаються, оскільки відокремлені проміжками шириною менше за одну десятитисячну міліметра, які перекриваються хімічними передавачами – медіаторами. На одному кінці нейрона хімічні сигнали приймаються гілчастими волосинками – дендритами і переходять до іншого кінця нейрона по нервовому волокну, так званому аксону. У самих нейронах сигнали передаються електричним шляхом, а через щілини – хімічним. Тобто передача нервових сигналів має електрохімічний характер. Щосекунди від різних органів тіла, а не тільки через зір, слух, думки,

нюх, дотик у мозок надходять десятки мільйонів одиниць інформації. А він видає тільки одну думку. І той, хто стверджує, що мозок людини продукт еволюції, як то кажуть, не дружить з головою. У таких порушена не тільки кора головного мозку, але і сама "деревина".

Принцип дії біомеханізму слуху людини і тварин заснований на тому, що волоскові клітини внутрішнього вуха коливаються під дією звукових хвиль, подразнюючи нервові закінчення, імпульси яких надходять у слухову ділянку кори головного мозку, де відбувається аналіз звуків і їх розпізнавання. Як могли виживати живі організми, якщо біомеханізм слуху з'явився не відразу, а формувався протягом мільйонів років?

Сітківка ока, як і мозок, має складну будову. Це десятки мільйонів паличок, колбочок і нейронові шари, які виконують мільярди операцій на секунду з прийому зорової інформації і передачі її в мозок. Повіримо Дарвіну, який сказав: "Припущення, щоб око... могло бути вироблене природним відбором, може здаватися, зізнаюся в тім відверто, найвищою мірою безглуздим" [28]. Хто може спростувати це твердження Дарвіна – хай спростує. Ще безглуздішою є мовчазна згода сучасних язичників з тим, що синхронний програмово-керований унікальний біомеханізм взаємодії мови, слуху, зору, дотику, нюху, інтуїції і мозку не є наслідком розумного задуму, а є лише результатом сліпих випадковостей. Доводити, що людина походить від мавпи, без доказів походження її окремих

органів, механізму їх взаємодії і генетичної інформації – підхід не науковий. Це шарлатанство.

У Священному Писанні сказано: **"Господи! ... Ти знаєш, коли я сяду і коли встану. Ти наперед знаєш думки мої. Стежку мою і місце перебування мого Ти визначив, і всі путі мої відомі Тобі. Ще нема слова на язиці моїм, а вже Ти, Господи, все знаєш. ... у книзі Твоїй були записані всі дні, призначені для мене, коли ще й одного з них не було. Не були втаєні від Тебе кості мої, коли в тайні зачався я, коли в утробі відтворювалося тіло моє. Очі Твої бачили зародок мій"** (Пс. 138, 2, 15–16). Цим пояснюється, що Бог присутній скрізь і завжди. **"Бо перед очима Господа путі людини, і Він вимірює всі стежки її"** (Притч. 5, 21). Як це може бути? Майже через 3000 років після того, як це було відкрито через Священне Писання, Бог відкрив генетикам молекулу ДНК, що фіксує всі дані про людину від зачаття і до смерті, тобто кожен крок, кожну думку, усі її діла і вчинки. Це найзначиміше відкриття генетиків, яке підтверджує істину творіння. Голограма, створена на основі цієї молекули, своєрідне досьє, зберігається вічно. Для чого? Для суду Божого. Через святого апостола Іоана Богослова повідано, що він бачив великий білий престіл і Того, Хто сидить на ньому, і книги (Див.: Одкр. 20, 11, 12). Отож, дані з голограми заносяться в ці книги – "комп'ютери". І в Царство Боже не ввійде **"...ніщо нечисте, і ніхто, підданий мерзоті і неправді, а тільки ті, які написані у Агнця в книзі життя"** (Одкр. 21, 27).

При запереченні Бога сучасні марновірні заперечувачі не можуть пояснити, як у Сонячній системі з'явився реально існуючий фантастичний "цирковий атракціон" небесних тіл. Бо чим, крім розумного задуму, можна пояснити, що Уран і Венера обертаються навколо осі в напрямку, протилежному напрямкові обертання інших планет. Супутники Урана обертаються перпендикулярно площині екватора планети. Навколо Урана, Сатурна і Юпітера є кільця. Кільця Урана і Юпітера складаються з безлічі дрібних часток, а в Сатурна – з багатьох сотень окремих кілець. Супутники Юпітера і Сатурна обертаються в протилежний бік обертанню планет. Супутник Марса Фобус обертається навколо нього втричі швидше, ніж Марс навколо осі. Фобус і другий супутник Марса Деймос повернені до нього одним і тим самим боком – як Місяць до Землі. Між орбітами планет обертається понад 3000 астероїдів, малих планет. Планети, їх супутники, астероїди, як і всі небесні тіла Всесвіту, рухаються в суворому стрункому порядку тільки за тими орбітами, на які поставив їх Бог. І самостворитися Сонячна система, як і Всесвіт, не могла. Бог утвердив Всесвіт мудрістю Своєю. Бо **"Скільки б мільйонів разів не кидати кубики з буквами, рядка віршів з них не вийде. А Всесвіт, який оточує нас, набагато складніший, ніж найскладніша машина, і повний набагато більшого змісту, ніж найглибший вірш"** (Цицерон). І стверджувати, що Сонячна система, неоглядний Всесвіт з його чіткими закономірностями, є на-

слідок вибуху, може тільки той, у кого фанатизм безбожництва викликав абсолютну атрофію нейронів, які відповідають за логічне мислення. Будь-який вибух, навіть спрямований (є таке поняття в технології підривних робіт), створює руйнування і хаос. А для влаштування Всесвіту, з його колосальними розмірами, незліченною кількістю небесних тіл з різними фізичними характеристиками характерна не випадковість, а найвищої міри доцільність, яка підтверджує ідеальний, високоорганізований порядок руху небесних тіл, запроваджений Богом. Тому більш ніж за 7500 років у Всесвіті не сталося жодної "аварії". Бо Він поставив небесні тіла **"...на віки вічні; дав їм закон, що не змінюється"** (Пс. 148, 6), і **"...через безліч могутности і велику силу в Нього ніщо не вибуває"** (Іс. 40, 26).

У 1953 році Міллером, а пізніше й іншими дослідниками, було встановлено, що за відповідних умов за короткий час в одній і тій самій реакційній суміші утворяться амінокислоти, нуклеотиди, органічні кислоти. А абіогенним шляхом за короткий час нуклеотиди утворять безладні ланцюжки з 5–6 ланок. Це доказ того, що для створення з неорганічних речовин органічних кислот, нуклеотидів, амінокислот, подвійних спіралей ДНК не потрібні мільярди років. Це доказ того, що фауну Бог створив за 2 дні, за 48 годин. А те, що сучасні алхіміки вже 170 років, з часів відкриття Велера, не можуть оживити мертву матерію, доводить, що її оживотворив Дух Божий, Податель життя. І слід

зрозуміти, що версії язичників-заперечувачів Опаріна, Хелдена, Бернала, Докінса про спонтанне виникнення живих організмів з неживої матерії – марення. Наведемо кілька висловлювань, які підтверджують це.

“Варто тільки розглянути обсяг цієї задачі, щоб визнати, що самозародження живого організму неможливе” (Уолд).

“Імовірність випадкового виникнення життя можна порівняти з імовірністю, що енциклопедичний словник є результатом вибуху в друкарні” (Конклін) [29*].

“Наука, після того як вона дорікала теологу в тім, що він покладається на міфи і чудеса, знайшла себе в непринадному становищі, створивши власну міфологію, а саме припущення, що в первісну добу дійсно відбулося те, що після довгих зусиль не могло бути доведене як те, що відбувається сьогодні” (Айселі).

“Гіпотеза, що життя розвинулося з неорганічної матерії, дотепер є предметом віри” (Саллівен).

“Чесна людина, озброєна всім доступним нам сьогодні пізнанням, могла б тільки встановити, що в нинішній час походження життя здається майже дивом” (Крик).

“Це просте обчислення (математична неймовірність) показує повну неспроможність концепції (спонтанного) виникнення життя на Землі, якщо тільки соціальний світогляд або наукова освіта не привели людину до упередження” (Хойл і Вікремасінгхе) [30*].

А про що, взагалі, говорить літопис розкопок?

"Коли ми надаємо слово розкопкам, їх свідчення не промовляє на користь еволюції. Навпаки, воно промовляє на користь створення. Воно показує, що багато різних "родів" живих організмів з'явилися водночас. Хоч усередині кожного "роду" було велике різноманіття, але ніяких сполучних ланок з еволюційними предками не було. Не було їх також і з різними "родами" живих істот, що з'явилися пізніше. Різноманітні "роди" продовжували існувати протягом довгих періодів, не зазнаючи значних змін, поки деякі з них не вимерли, тоді як інші збереглися до цього дня" [31*].

"Концепцію еволюції не можна розглядати як чітке наукове пояснення наявності різноманітних форм життя. Жоден точний аналіз біогеографічного розподілу або палеонтологічного літопису не може безпосередньо підтвердити еволюцію" (Семюел).

Очевидно, неупереджене дослідження привело б до висновку, що розкопки не підтверджують теорію еволюції. З іншого боку, свідчення розкопок служить світським доказом на користь створення. "Для світських вчених викопні, тобто свідчення про колишнє життя, являють собою найвищу і останню апеляційну інстанцію, тому що палеонтологічний літопис є єдиною достовірною хронікою життя, доступною науці. Якщо ця хроніка викопних не відповідає еволюційній теорії — а ми бачили, що це так і є, — то чого ж тоді вона вчить? Вона розповідає нам про те, що рослини і тварини були створені у своїх основних формах. Осно-

вні дані палеонтологічного літопису підтверджують створення, а не еволюцію" (Коффин)[32*].

Поки що основним невирішеним питанням у науці є питання про вік Всесвіту і Землі. Їх вік заперечниками узятий, як мовиться, зі стелі, а прихильниками творіння – на підставі численних фактів. Наведемо декілька з них:

доказом молодого віку Всесвіту є висока концентрація урану-236 і торію-230 на Місяці. Якби Місяць мав великий вік, вони б уже розпалися;

свідченням молодого віку Землі є чисельність людства. Якби людству було 40 тисяч років (останнє твердження заперечувачів), то чисельність населення мала б бути набагато більшою;

кількість річних кілець скам'янілих дерев свідчить, що вік Землі не більший за декілька тисяч років [33].

І нарешті, експериментальні виміри швидкості виходу гелію з гранітних порід, проведені в 2003 році в США в рамках проекту RATE Інститутом креаційних досліджень, підтвердили, що вік Землі 6000 років [34].

Переконливим свідченням буття Бога і того, що наука створена Ним, є незаперечний факт, що усі фундаментальні відкриття в науці були зроблені християнами, а не представниками інших релігій. Саме християнами, що істинно сповідували християнську віру, такими, як: Коперник, Галілей, Ньютон, Кеплер, Паскаль, Ляйель, Лінней, Ломоносов, Декарт, Ом, Вольт, Ампер, Бойль, Ейнштейн, Менделєєв та інші. У Священному

Писанні сказано: хто любить Бога, тому і знання від Нього. Вони, як і пророки, були обрані Богом і звеличені Ним як великі вчені.

Так, наприклад, Копернік – професор астрономії, священик польської Церкви, був щирим і нелицемірним християнином. Виконуючи у своєму житті заповіти Ісуса Христа, безоплатно надавав лікарську допомогу всім незаможним.

Галілей хотів бути ченцем, але став ученим. І все життя залишався щирим християнином.

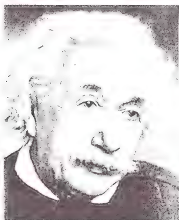
Кеплер три роки навчався на богословському факультеті Тюбінгенского університету, але став астрономом. Він сказав: "Я хотів бути служителем Бога і багато трудився для того, щоб стати ним; і ось врешті-решт я став славити Бога моїми трудами з астрономії... Я показав людям... славу Твоїх справ; у всякому разі, тією мірою, якою мій обмежений розум зміг осягти щось від Твоєї безмежної величі".

Знаменитого Ньютона усі знають як великого вченого в галузі фізики, але мало хто знає його як богослова, який написав тлумачення на книги пророка Даниїла й апостола Іоана Богослова.

Декарт, творець декартової системи координат, усе своє свідоме життя захищав християнську віру і наставляв у благочесті.

Пастер написав: "Настане день, коли будуть глузувати з дурості нашої філософії... Я молюся під час робіт у лабораторії".

Ейнштейн, через якого Бог відкрив теорію відносності, сказав: "Моя релігія полягає в почутті скромного захоплення перед безмежною розумністю, що виявляє себе в дрібних деталях тієї картини світу, яку ми здатні лише частково охопити і пізнати нашим розумом... Знати, що на світі є речі, безпосередньо недоступні для нас, але які реально існують, які пізнаються нами і ховають у собі вищу мудрість і вищу красу, знати і відчувати це джерело істинної релігійності. У цьому сенсі я належу до релігійних людей".

А.Ейнштейн

Лейбніц, творець системи диференційного обчислення, свою головну працю присвятив "теодіцеї" – "виправданню Бога".

Пирогов написав: "Віра у Вищу Істоту як джерело життя, у вселенський Розум не суперечить науковим переконанням. Якби я захотів не визнати тепер існування Бога, то не зміг би цього зробити, не з'їхавши з глузду".

Заперечення істини творіння, як болотне драговиння, затягло багатьох. Це тому, що до марновірства призводить не наукова переконаність, а те, що "він (сатана) і його демони (біси) мистецьки засліплюють людей". І правий Менделєєв, який сказав: **"Марновірство є впевненість, яка на знанні не заснована"**. Прикладом тому є марновірні уявлення Арістотеля і Птолемея про те, що Земля плоска, стоїть на місці, а Сонце обертається навколо неї. Ця версія панувала багато віків, незважаючи на те, що за 800 років до Р.Х. Бог відкрив, що: **"Він розпростер північ над пустотою, повісив землю ні на чому"** (Іов. 26, 7). З розвитком науки навіть сліпі прозрівають. І в наші дні є дикунством, що люди вірили версіям Арістотеля і Птолемея. Як дикунством є і те, что деякі ще вірять, що Бога немає, і живі організми з'явилися з неживої матерії, а людина походить від мавпи. Таким людям можна навести слова Ісуса Христа, Який сказав: **"...Помиляєтеся, не знаючи ні Писання, ні сили Божої"** (Мф. 22, 29). Вони заблукали, не знаючи Писання і сили Бога Творця і Вседержителя.

Післямова

Перша книга Старого Завіту пророка Мойсея була написана за 1500 років до Р.Х., а остання з 39-ти книг Старого Завіту, пророка Малахії – за 400 років до Р.Х. За 270 років до Р.Х. усі книги Старого Завіту були перекладені з єврейської мови на грецьку. Це позбавляє заперечувачів можливості стверджувати, що вони написані не пророками і написані після Різдва Христового.

Пророки – це обрані Богом праведні люди, через яких Бог відкрив: що було колись і на початку; як Він створив усе видиме і невидиме, і людину і сповістив про те, що у світ прийде Відкупитель і Спаситель, Його Посланець, Син Божий Ісус Христос. Це пророцтво, як і всі інші, виходило від Бога **"Бо ніколи не було пророцтва з людської волі, а промовляли його святі Божі люди, натхненні Духом Святим"** (2 Пет. 1, 21). І все, що від Бога – істина. Тому що тільки **"у Бога і сила й істина"** (святий благовірний князь Олександр Невський). Тому що Він є Той, Хто проголошує правду і відкриває істину (Див.: Іс. 45, 19). А що не від Бога – неправда. І **"Хто неправдомовець, як не той, хто відкидає, що Ісус є Христос? Це антихрист, що зрікається Отця і Сина... і тепер з'явилося багато антихристів..."** (1 Ін. 2, 22,18). До них відносяться всі заперечувачі істини творіння за шість днів.

Історик-бібліїст Ю. Вельхаузен, який з великим скептицизмом ставився до Священного Пи-

сання, свою фундаментальну працю "Іудаїзм", закінчив словами: "Біблія витримала найжорстокішу, найприскіпливішу, більш того, найзліснішу критику і залишилася назавжди пам'ятником, гідним повної довіри". Але Священне Писання не пам'ятник, а надприродне Божественне Одкровення. Священне Писання містить заповіді Закону Божого, Його настанови, правила і заборони; найвищі духовні, моральні й етичні принципи; історичні, філософські і наукові істини; пророцтва і вчення про істинну християнську віру – путівник по життю земному, грішному, тлінному у життя вічне, світле, нетлінне.

Відкриття молекулярної біології, біохімії, генетики XX сторіччя переконливо підтвердили, що організовані форми життя не мають загальних предків, відособлені і з'явилися раптово, про що свідчить і палеонтологічний літопис. Отже, все створив Бог, і створив за шість днів. **Бо "Великий Господь наш, і велика сила [Його], і розуму Його немає числа"** (Пс.146, 5). Це підтверджують сувора незмінна упорядкованість і узгодженість будови Всесвіту, мікросвіту, природного світу; джерела, з яких життя черпає сили; фотосинтез, кругообіг підземних і поверхневих вод; атмосфера, озоновий екран, подвійний радіаційний щит Землі; гени у людини, тварин, рослин; пам'ять у води, інстинкт у птахів і тварин; розум, інтелект, душа, духовність, біомеханізм генетичної інформації, очі, біоелектрохімічний механізм головного мозку людини і багато чого іншого.

Висновок:

Після того, як сповнилися всі пророцтва Старого Завіту про прихід Спасителя людства від гріха праотців і Він прийшов: жив серед сучасників, прийняв мученицьку смерть і воскрес на третій день, що є доведеним фактом світової історії; і після того, як Господь, через генетиків, розкрив нам біохімічний механізм спадкоємної інформації, повторювати, що Бога немає і людина походить від мавпи, не що інше, як біснування.

На закінчення хочеться сказати: **"...славте Господа, закликайте ім'я Його; сповіщайте в народах діла Його; нагадуйте, що велике ім'я Його... тому що Він сотворив велике; нехай знають це по усій землі"** (Іс. 12, 4, 5).

Запитання марновірним заперечувачам

Там, де винаходяться неіснуючі істини, закінчується істинна наука.

Заперечення Бога, основа марновірства, і наука несумісні. Щоб це зрозуміти, слід відповісти на прості запитання:

– чому Дарвін стверджував, що Творець початкових форм життя – Бог?

– як у вічності з'явився час, а в безмежному Всесвіті – простір?

– як з'явилися чотири фундаментальні взаємодії, первинна матерія, гравітація, магнітна індукція, генетична інформація та її біохімічний механізм, біоелектрохімічий механізм мозку, інтелект, совість, духовність у людини?

– як з'явилися закономірності руху небесних тіл і факторів життєзабезпечення?

– як мертва матерія перетворилася на живу?

– чи може радіація бути корисною для живих організмів?

– чому вінцем сліпих випадків еволюції стала саме людина, а не бегемот або цар звірів?

– чому всі 20 амінокислот, які беруть участь в утворенні білка, мають ліву асиметрію?

– для кого і для чого самоз'явилися дорогоцінні метали, камені і лікарські рослини?

– як у Сонячній системі спонтанно з'явилося унікальне поєднання небесних тіл: Земля, Сонце

і Місяць і "цирковий атракціон" із планет і їх супутників?;

– чи могло око бути сконструйоване природним відбором, а мозок людини – удосконалюватися в результаті випадкових змін у його клітинах?

– чи є загальний предок у мухи і у слона?

– як організми, що розмножувалися безстатевим шляхом, перейшли до сексу?

Без переконливих відповідей на ці запитання усе, що стосується еволюції, слід вважати бабськими байками.

Список наведених скорочень назв книг, які входять у Священне Писання

З КНИГ СТАРОГО ЗАВІТУ

Перша книга Мойсея. Буття	Бут.
Друга книга Мойсея. Вихід	Вих.
Третя книга Мойсея. Левит	Лев.
П'ята книга Мойсея. Второзаконня	Втор.
Книга Іова	Іов.
Псалтир	Пс.
Книга Екклезіаста, або Проповідника	Еккл.
Книга пророка Ісаї	Іс.
Книга пророка Єремії	Єр.
Книга пророка Єзекиїля	Єз.
Книга пророка Даниїла	Дан.
Книга пророка Іони	Іона
Книга пророка Захарії	Зах.
Книга пророка Малахії	Мал.

З КНИГ НОВОГО ЗАВІТУ

Від Матфея святе благовіствування	Мф.
Від Марка святе благовіствування	Мк.
Від Луки святе благовіствування	Лк.
Від Іоана святе благовіствування	Ін.
Діяння святих Апостолів	Діян.
Послання Якова	Як.
Друге послання Петра	2 Пет.
Послання до коринф'ян	Кор.
Послання до колосян	Кол.
Друге послання до солунян (фессалонікійців)	2 Сол.
Перше послання до Тимофія	1 Тим.
Друге послання до Тимофія	2 Тим.
Послання до євреїв	Євр.
Одкровення святого Іоана Богослова	Одкр.

Список джерел

[1*]–[2*] Закон Божий для семьи и школы. Издание четвертое. 1987, стр. 486–487.

[3] Святитель Лука (Войно-Ясинецкий). Наука и религия. "Сибирская Благозвонница", 2001, стр. 63.

[4] Астрономия. Учебник для 10 класса. 1973, стр. 28–128.

[5] Журнал "Творец". Научно-апологетический центр. 2002–2005 г.

[6] Словарь атеиста. Политиздат. 1983, стр. 224.

[7] Закон Божий для семьи и школы. Издание четвертое. 1987, стр. 137–712.

[8] Там же, стр. 487.

[9] Чарльз Дарвин. Происхождение видов, Госиздат сельскохозяйственной литературы. 1962, стр. 60.

[10] Жизнь – как она возникла? Путем эволюции или путем сотворения? 1992, стр. 86.

[11] Дэвид Роузвер. Наука о сотворении мира, доказывающая правоту Библии. Симферополь. 1995, стр.18.

[12] Жизнь – как она возникла? Путем эволюции или путем сотворения? 1992, стр. 16

[13] Подробно см. Кен Хэм, Джонатан Сарфагти, Карл Виланд, Дон Бэттен. Ответы на четыре важных вопроса. Симферополь. "Момент Творения". 2004, стр. 19–22.

[14] Жизнь – как она возникла? Путем эволюции или путем сотворения? 1992, стр. 185.

[15] Там же, стр. 19.

[16] Закон Божий для семьи и школы. Издание четвертое. 1987, стр. 103.

[17] Существует ли заботливый Творец? стр. 17.

[18] Закон Божий для семьи и школы. Издание четвертое. 1987, стр. 599.

[19] Существует ли заботливый Творец? стр. 17,18.

[20] Подробнее см. В.И. Иванов. Лекарственные средства в народной медицине. Воениздат. 1992.

[21] Закон Божий для семьи и школы. Издание четвертое. 1987, стр. 487.

[22] Жизнь – как она возникла? Путем эволюции или путем сотворения? 1992, стр. 83–90.

[23.] Там же, стр. 89–90

[24] Подробнее см. Канты Тибор. Жизнь и ее происхождение. “Просвещение”. 1984, стр. 31–73.

[25] Чарльз Дарвин. Происхождение видов, Госиздат сельскохозяйственной литературы. 1962, стр. 260.

[26*–27*] Жизнь – как она возникла? Путем эволюции или путем сотворения? 1992, стр. 171.

[28] Чарльз Дарвин. Происхождение видов, Госиздат сельскохозяйственной литературы. 1962, стр.208.

[29*–30*] Жизнь – как она возникла? Путем эволюции или путем сотворения? 1992, стр. 52, 53.

[31*] – [32*] Там же, стр. 68, 69.

[33] Подробнее см. AD NOTEM. Научно-апологетический центр. 2004. Вестник 2/2004

[34] Подробнее см. Новые данные RATE в пользу молодой Земли “Момент творения”. Буклет № 112.

Література

Біблія. Книги Священного Писання Старого і Нового Завіту. Видання Київської Патріархії Української Православної Церкви Київського Патріархату. 2004. 1416 с.

Закон Божий для семьи и школы. Издание четвертое. 1987. 723 с.

Православный молитвослов. Москва. 479 с.

Астрономия. Издание пятое. Москва, "Просвещение». 1973. 145 с.

Библия и наука. Москва. 1996. 286 с.

Дэвид Роузвер. Наука о сотворении мира, доказывающая правоту Библии. Симферополь. 1995. 156 с.

Ганты Тибор. Жизнь и ее происхождение. Москва, "Просвещение». 1984. 143 с.

Жизнь – как она возникла? Путем эволюции или путем сотворения? 1992. 255 с.

Большая советская энциклопедия. Москва. "Советская энциклопедия». 1975. 30 томов.

Украинская советская энциклопедия. Главная редакция УСЭ. Киев. 1985. 12 томов.

AD NOTEM. Научно-апологетический центр. 2004. Вестник 2/2004. 28.

Новые данные RATE в пользу молодой Земли. "Момент творения». Буклет № 112.

Кен Хэм, Джонатан Сарфатти, Карл Виланд, Дон Бэттен. Ответы на четыре важных вопроса. Симферополь. "Момент Творения». 2004. 64.

Б.Ф. Сергеев. Высшая форма организованной материи. "Просвещение". 1987. 280.

Существует ли заботливый Творец? 1988. 192.

В.И. Иванов. Лекарственные средства в народной медицине. Воениздат. 1992. 445.

Зміст

Нотатки

Нотатки

Л. М. Козирчук
С. Л. Гуценко

Це було так !

Біблія і сучасна наука про походження Всесвіту

Редактор Олександр Вакуленко
Коректори Олена Артюшенко,
Юлія Нижник
Верстка – Валентина Аблова

Видавничий відділ Української Православної Церкви
Київського Патріархату
01004, м. Київ, вул. Пушкінська, 36
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру,
серія ДК 1995 від 27.10.04

Віддруковано на АТ "Книга"
04655, МСП, Київ-53, вул. Артема, 25
Зам. № 5-159. Формат 60х84/16. Тираж 100000 прим.
Свідоцтво про внесення
до Державного реєстру виготівників,
серія ДК № 1911